

VALLMOKNOPPAR,

PLOCKADE

PÅ

STEPPEN,

AF

Beppo.

STOCKHOLM, 1846.
P. A. NORSTEDT & SÖNER,
Kongl. Boktryckare.

TILL

HANS KONGL. HÖGHET KRON-PRINSEN.

Jag gick i öknen, uti lifvets öken,
Den kala heden, sorgens mulna land,
Der kulna dimmor, fuktigt blygrå töcken
Förmörka sommarsolens gyllne brand;
Jag var så ensam här; — för kalla vinden
Förfryser känslan och förbleknar kinden.

Mot molnen blicken ömsom flög, än sänkte
Den sig i stoftet djupt i mullen ned,
Men ingen stjerna på min himmel blänkte
Och inga rosor trifdes på min led.
Jag var så ensam, ensam med min smärta
Och blodet isades omkring mitt hjerta.

Då i en dal, som branta klippor skydda
För blixtens viggar och Orkanens hot,
Der fridens änglar bygga lugnt sin hydda,
Jag satte ändtligen en gång min fot.
Jag var så ensam, ensam med min oro
Och stormens andar undan med mig foro.

Må våldet gerna fega sinnen späka,
Och list dem fånga i försåtets nät,
Jag älskar bränningar, som vildt sig vräka,
Volkanens eld och åskans majestät;
Min fria själ trifs helst på Lejonjagter
Och sofver bäst vid dån af katarakter.

Långt hellre ser jag blod än qvinnotårar,
Jag älskar faror mer än dans och lek,
Verldshafvets böljor mer än jordens vårar;
Jag hatar ödlors kryp och ormars svek.
Med smickrets röst jag aldrig lärde sjunga
Och bär ej nånsin honung på min tunga.

Det hven omkring mig: friska vindkast buro
Min eldsjäl framåt på sitt yra tåg —
Och hvassa ilar luften genomskuro,
Som skeppets framstam klipper hafvets våg;

Jag var ej ensam mer: jag mycket sporde —
Och sällskap mig min stackars sångmö gjorde.

Jag såg ett svalg, såg Verldsystemer hvälfva
Sig omkring fästet i symetrisk dans,
Såg sphérer rulla och kometer skälfva,
Som de fördömda, uti Solens glans,
Såg månar med förbleknade anleten
Likt kalla lik i sjelfva evigheten.

Jag såg hur glober vräktes öfverända
Och hörde echot af förstörarns skratt.
Bland toma himlar, helveten förbrända,
På brutna stalpers stol en Konung satt
Och redde ut ett virr-varr: (menskoödens);
Jag var i lifvets thronsal och i dödens.

Likt masken, som på brustna hjertat kräler,
Djupt under pinorummets mörka hvalf
I tviflets natt sig vredo dystra själar;
Af suckars genljud afgrundskryptan skalf.
Der lågo Lejon såsom barn och qvedo —
Och örnar, vältrande i grus, sig vredo.

Jag öfver slagfält drog i månskensnätter,
Der härar andats ut sitt vilda mod
Och tistlar gro i hjeltarnas skeletter
Och ljungen ymnigt drucket kämpars blod.
Jag var ej ensam bland de slöa svärden:
Inbillningen var med på pilgrimsfärden.

Af krigets Söner fostrades oliven,
Att hägna friden bragdens Carlar blödt,
Den första bok, som är af Clio skrifven,
Skrefs skiftande i grönt och purpurrödt.
Ack! blod är lika skönt som bläck på bladen,
Och Mars i häfden ristat första raden.

Om Carlar hviska blommorna på fälten,
Om Carlar sjunga våra vågors svall,
Om Carlar spela vindarna kring Bälten,
Genljuda klipporna vid Fredrikshall,
För dem den Fosterländska känslan glöder,
Om dem förtälja minnena i söder.

För vår Carl Gustaf darrade Europa
Kung Carl den Elfte Danadrotten tvang —
Och som en Tirfing öfver allihopa,
Kung Carl den Tolftes tunga slagsvärd klang —
Och för den Fjortondes, Carl Johans segrar,
Sjelfbruten bana hjeltepriset stegrar.

Att Skandiens höga Vikings-säten värna
Han drog i läger ut från slottets härd —
Och fåfängt, som mot döden, var att spjerna
Mot udden af hans skarpa Riddarsvärd.
Hans sköldmö står med upp och nedvänd glafven
Och gråter nu, som Niobe, på grafven.

Den unga Hebe, himlens skönsta flicka,
Pokalen honom räckt — ur hennes bål
Carl Johan och Napoleon nu dricka
Tvemännings med hvarann försoningsskål,

Bevittnad af Olympens alla Gudar,
Två Jofurs-Örnar likt i panzarskrudar.

Du son af Oscar och Beauharnais dotter
Och barnbarn af den stolte Bernadotte!
Ditt stamträds grenar prunka med idrotter,
En hjeltelängd är dina anor blott;
Må till de palmer, som Du re'n fått ärfva,
Du nya skott med egen rätt förvärfva!

I Jemtlands urskog, Blekings ljufva dalar,
Vid dager solbelyst, i månljus qväll,
Talltrastar slå och drilla Näktergalar
Om Tolfte Carl och Erik Segersäll.
Vardt till de Fyra Carlar Du den Femte,
Som de så frejdad och så vis derjemte!

Jag plockade i Steppen vallmoknoppar,
Som ängsligt växte i förtorkad jord
Med bleka blad, som ängarnas snödroppar,
Den unga vårens förstlingar i Nord. —
Af dem en krans, o Prins! jag till Dig knutit:
Det är de enda blommor, som jag brutit!

De varit spridda, men vid minnets lampa,
Jag återfunnit dem i qvalets hem;
Tag mot de blyga eller dem förtrampa,
Tillika med den hand, som bjuder dem!
Af lagrar, under segerfanor skurna,
Du har tillräckligt i Din Farfars urna!

Conrad.

Mig oron behagat; jag älskat att rida
I bredd med orkanerna (sida vid sida),
På frustande hingstar, jag sporrade van
Ungfålen med svanhals och skinande länder
Och ebenholtzhofvar och elfenbenständer,
Eldsprutande ögon och krushårig man.

Och trotts något fullblod af ofläckad adel,
Som nånsin sig rört under Saladins sadel,
Elastiskt i satser och smidigt i gång,
Min svarta Othello med mohriska anor
I pulsarna, sina halsbrytande banor
I öknarna mätte med kungliga språng.

Jag gladdes åt stormen, min fröjd var att skölja
Feluccan i Bodensjöns vattrade bölja;
Bland skrofliga klippor ur nästena stal
Jag ungar och ägg från den seniga örnen;
Hyenan jag tamde, betvingade björnen
Och lekte med öknarnas grymma schakal.

Men hemmet blef qvafdt i den folkrika staden
Och modet jag fällde, som blommorna bladen;
Jag tvungen mig fann, som ett lejon om bord.
För menskor, som för skorpionstygn, jag flydde.
Mig verlden fördömde — och jag den afskydde,
Som Schweitzarn sin lycka i aflägsen Nord.

Jag djerf var i hågen och stolt i min smärta
Och qväfde hvar vemodig suck i mitt hjerta,
Som skökan ett missfoster under sin barm;
Men när jag de bittraste timmarna täljde,
Jag bet mig i läppen — och tårarna svällde
Och öfvervann qvalet och dolde min harm.

Väl sved det i bröstet och frätte i såren
Och ådrorna svällde som floder om våren,
Mitt anlete miste sin högröda färg
Och pannan vardt fårad och dunkelt mitt öga,
Men sinnet blef spänstigt och känslorna höga,
Och jernviljan fast, som Högasiens berg.

Än sökte jag lugn på Tyrolernas alper
Och smög som en vålnad bland tvärbranta stalper,
Än irrade jag mellan gletscher och is
Och jagade villbråd med vingade lodet;
Jag trodde, jag skulle få stiltje i blodet
Och ändtligen blifva en verldsman och vis.

I natten vid skenet af ljungeldens lågor
Jag samm som Leander, på fräsande vågor,
Med svindlande hjerna och gungande kropp;

Ack! vindarna tjöto, som ulfvar, på hafven:
Jag sjönk än i djupet, som liket i grafven,
Än plötsligt, som spöket, jag åter dök opp.

Jag greps af min längtan till fejd och idrotter,
Liksom af passionen Hesperiens dotter
Till blodskulder; men meteoren, som blänkt,
Med Kejsarn var fången — och slutadt enviget
Emellan Europa och honom — och kriget
Sin glafven i Rheinströmmens böljor fördränkt.

Fast hungrig, som tigern, jag brann efter ära,
Jag fick ej en qvist af ett Lagerträd skära
Med slipade stålet i hvirflande strid;
Och likväl i slagtningens yraste hvimmel
Min inbillning trifdes, som Gud i sin himmel
Och fann bland orkaner sin ljufvaste frid.

Min åtrå är trottsa och vingarne stäcka
På jordens heroer, mitt högmod att bräcka
Och krossa de bålstora högdjurens makt;
Ej fjettras min ande, som hunden, vid kojan,
Den splittrar sin kedja och sönderslår bojan
Och trampar sin bödel med hädiskt förakt.

Ha! liksom ett sjelfsvåldigt barn, som ej klagar,
Men biter i riset, hvarmed man det agar,
Så gäckar jag smädande pinornas hot;
Jag ligger, som ormen och hväser i solen
Och sprutar mitt etter på herrskarestolen
Och stinger förrädiskt den väldiges fot.

Jag tygla kan zebran och styra gazellen
Och täfla i språng med en stenget på fjellen
Och qväsa i snaran en våldsam Condor.
Jag tjusar den listiga cobra capella,
Törs smeka en ringlande Boa — och fälla
Ett grymtande vildsvin i urskogens snår.

Den skyggaste jagtfalk blir spak som en dufva
Och lyder min pipa, — min lust är att kufva!
Från vargen det qvidande fåret jag ryckt;
Som Gud piskar seglen med hagel, — om qvällen
Jag gisslar med kulor den fläckiga fällen
På flåsande panthern i flämtande flygt.

Men ej under skiftande månan naturen
Än framfödt ett väsen, ej varelse buren
Vid qvinnospen är, som mig tvinga förstått;
På tumlande ringdufvan klipper man vingen
Och skjuter en svala i flygten, men ingen
Har stormen i farten än hejda förmått.

Jag flög som Sirocco, omhvärfd af dæmoner,
Obändiga, galna med fräcka faconer,
Hetlefrade sällar med tygellöst mod,
I lidelser råa, som Ligans soldater,
Lättsinniga gossar, frivola kamrater
Med otamda lustar och kokande blod.

Af qvicka vildhjernor, till öfverdåd redo,
Med betar, som spetsar på spjut från Toledo
Och tungor som häcklor och rykande gap,

Jag omgafs så tätt, som af ringen Saturnus,
Som en Beduin af sin fladdrande burnus
Och som af drabanter en skuggrädd satrap.

Som fria Baroner, med vårdslösa seder,
Don Juans åsigter om trohet och eder,
Förmätet vi rånade oskuldens frid; —
Det husliga lugnet på lek vi förstörde; —
Vi hustrun, sen mannen vi mördat, förförde —
Och lefde som Croesus en gyllene tid.

Utmärglade hamnar, på lifskraft uttömda,
Utsväfvande, vrålande, som de fördömda
I vräkande helvetesbränningens våld,
Raskt, sysslolöst slösande, och öfvergifvet
Vi dansade hejdlöst och fort genom lifvet,
Så friskt som en flyg-corps i Wallensteins sold.

Champagneperlor glödde, kristallerna blänkte
Och Damer, som Houris i Paradis, skänkte
I guldkärl Sorbeten, så läskande sval;
Vi rumlade lustigt — och drucko, Gospetto!
Som källvatten Cypervin och Orvietto,
Så ljuflig som honung i Josaphats dal.

Vi vällustens rågade bägare tömde
Och lågo i flickornas armar och drömde,
Vi mätta oss njutit i frossande lag
Och kärleken dyrkat, än tillbedit qvinnor,
Som drottningar, än dem befallt som slafvinnor
Och kittlas ej mera af deras behag.

Ty lasten blir tråkig, dess retelser domna,
Nervsträngarna slappas, lifsandarna somna,
För djerft spända lidelser mattas och dö,
För nöjenas Nektar förlorar man lusten
Och går som Rinaldo, svårmodig på kusten
Och leds på Armidas förtrollade ö.

Som doftande dandys, som yppiga lorder,
Som magra banditer af upplösta horder,
I trasor, i purpur, i jern och i gull,
De ystra våghalsarna irra förklädda,
Som uppskrämda ugglor, för dagsljuset rädda,
Fredlösa på jorden för samvetets skull.

Vårt fosterland är hela verlden den vida;
Och jagar oss faran, vi undan den glida
På fötter så snabba, som skidor på snön;
Vi slingra oss smidigt, som ålar i vatten
Och bugta hvar utkik förbi, som fregatten
Ett lurande blindskär i mörker på sjön.

Kringsvärmande tyst i Italiens nätter
En hop stryker ännu med gift och stiletter
Och lefver af byte och ockrar med mord
Och väntar förhärdadt sin död under bilan
Och andra ren smaka den eviga hvilan
I grafvarnas mörker på främmande jord.

En mängd kryssar hafvet omkring som corsarer,
En del fäktar under Egyptens standarer
Med krokiga sablar för Islams banér,

Ett dussin tog värfning i Grekiska hären,
Ett par smiddes tåligt, som lamm, vid galéren,
En svärm, såsom kajor, i klostren slog ner.

Men flamman i blicken, till hälften förbrunnen,
Och hånet, som leker i draget kring munnen,
Den vidriga minen, som vrider sig stel
På läppen, som igeln kring kratern af bölden,
Förråder, som såret förrådes af skölden,
Som klyfts, de förborgade känslornas spel.

Dock — ingen fanns af oss, hvars hopp ej bedraget
På sällheten var, såsom Kejsarns i slaget
Vid Leipzig på segern och Sachsarnas tro;
Vi greto, som Niobe, tills utaf qvalet
Det sargade hjertat blef flinthårdt — och skalet
Omkring det, som hvalfvet på suckarnas bro.

Hvad båtar det att efter skuggor jag jägtar
Och trött, som en pilgrim, af mödor försmägtar,
När sol'n på min himmel för evigt gått ned;
Om ock jag oändligt utsträckte min bana
Härnere, dock under min lidelses fana,
Tills Parcen afklippte min lifstråd, jag stred.

Jag kan ej gå tynande, svettig som slafven
Och vända min torfva från vaggan till grafven
Och tåligt till Golgatha bära mitt kors;
Ej mägtar jag lida de tärande qvalen;
Mitt blod rinner inte, som bäcken i dalen! —
Det störtar ju fram som en skummande fors.

Så törstigt de småsinta, usla bestyren
Min själstyrka sögo, som ådror Vampyren,
Som slösarn sin giriga stamfaders skatt;
Ett Chaos var tankan, min frid var vansinnets
Och midt i det frostiga mörkret brann minnets
Lampa, som sorgens i grafkorets natt.

På lifvet ej sätter jag alls något värde,
Som vådelden rofvet, min kraft det förtärde
Och nedstämde eldsjälens blixtrande mod,
Min glädje det stulit, min sällhet det rånat
Och all min förhoppning kallsinnigt förhånat,
Tills isigt, som ödlans och stelt blef mitt blod.

Jag skåda vill prakten i Lucifers salar
Och svettas af värman i afgrundens dalar
Och se hur dess flammande rosor slå knopp;
Jag spegla mig vill i dess sjudande bäckar
Och svärma som fjäriln bland brinnande häckar
Tills hela mitt väsen i lågor går opp.

Ej fruktar jag fasan, ty helvetesglöden
Mig bränner i lifvet mer het än i döden,
Och ej för dess skiftande, bländande glans
Jag nånsin vek undan, ej heller jag ryste;
Nej! jemt den min gycklande irrfart belyste
Kring verlden, som facklan fakirernas dans.

Min själ, som en kungsörn, o, Jesus, Maria!
Skall kretsa bland molnen, de åskfyllda fria,
I täflan med skyarnas stickande storm,

Tills sferernas toner upphöra att klinga
Och altets hvalfbågar, som glaskupor springa
Och jordklot och himlar förlora sin form.

Jag kom som en stormil och afbröt din stängel,
Clarence! och du föll, men du föll som en ängel;
Din panna var ren, som Narcissens, i ram
Af nattsvarta flätor; — och trotts mitt lättsinne,
Som rosen i urnan, du står i mitt minne,
Ljuf, som en Mariebild i Notre-Dame.

Grenadieren.

I Gardets Campagnesal, kamrater!
Gardister med ärr från Arcole!
Vi tömma, som äkta soldater
I botten vår Kejsares skål!
Så länge Champagnen den skummar
Och lifvet i pulsarne slår,
Tills döden all njutning förstummar
Och fraggan i bägarn förgår.

Se'n dricka vi i Elyséen
I nektar af hjertblod så rödt
För Hjelten, gloîren, Arméen
Och lagern för hvilken vi blödt;
Af Jupiter sjelf blef den räddad
Ur faran; i urna af gull
Den grönskar — och roten är bäddad
I stupade fienders mull

Med perldagg, på kronan och bladen,
Den skjuter så herrliga skott
Och skuggar den blanka façaden,
Som pryder Victorias slott;

Dess heliga stam ej förfryser
Vid flamman af Austerlitz-soln,
Som klar, som en gloria lyser
Högt opp i den gyllne kupoln.

Mitt Austerlitz aldrig jag glömmer,
Min tanke du är hvarje dag
Och natten, den skumma, hvad drömmer
Om annat än Austerlitz jag?
O! Friedland och Eylau och Jena,
De glittra från pol och till pol,
Som bragdernas stjernor, allena,
Men Austerlitz är deras sol!

Med Lif-bataljonen i teten,
Som alltid var honom så kär
Och falkblicken stolt och förmäten,
I spetsen för hela sin här,
Satt, blott med ett ridspö beväpnad,
På lifhingsten, ramsvart som kol,
Titanen, monarkernas häpnad
Och stora Arméens idol.

Kring fanorna stormarna tjöto,
Folk slagtades tusendefallt,
Af lik, som hyenor, vi njöto
Och frossade blod öfverallt;
Men jublande fortgick arbetet
Tills natt täckte himmel och jord
Och hvar Veteran på samvetet
Fick "några och hundrade mord."

Fast linjens kolonner, med örnar
Till fälttecken, jernmalm till märg
Och blickar som åskmoln, som björnar
Käckt slogos och stodo som berg,
Osårbara, fasta som gastar,
Dem trummornas hvirflar förent;
Dock Garderna voro de qvastar,
Som sopade slagfältet rent.

Friskt gossar! fältflaskan till munnen!
Ur Bonapartes källrar vi mer
Väl få, när bataljen är vunnen,
Från Guidernas vinterqvarter.
Han var här nyss före attaquen,
Af vakorna, ronderna trött
Och sof jemte mig på bivacken
I snön, som en ängel så sött.

Madrassen var marken, kapotten
Hans täcke, sparlakan ett par
Kokkittlar med bucklor i botten
Och renseln den örgodtet var,
Men sen han sin kudde lät fylla
Med — — — silfver var alltid hans färg,
Och sina sparlakan förgylla
Med guld ifrån Johannisberg.

Vi mistat af vänner ha mången,
Den främste, när fanan jag höll
Hos gardet det unga, den gången,
Som Lannes vid Esslingen föll;

Lik ungskogen, kullfälld om våren,
Med stammarne tätt till hvarann,
Låg rättad i led hela Corpsen,
Sträckt, som till parad hvarje man.

Fast blodiga hundra affärer
Jag fäktade i, som jag vet,
På tretti krigsår, Grenadièrer!
Det var första gången jag gret;
Och att mina ögon få våta
Är ej mindre svårt, vid Guds död!
Än locka en sprängbomb att gråta
Och skapa om stenar till bröd.

Men gräfvas vi än ned i jorden,
Napoleons ryckte ändå
Ju flyger från Södern till Norden
Med Corsicas örn i det blå;
Djupt Clio i häfderna preglar
Historien om våra krig;
Ha! präktigt i ethern du seglar,
Condor! vi knäfalle för dig!

En flicka, som dufvan så trogen
Och trånande, som en Romance,
Der fanns före kriget i skogen,
Som gömmer mitt hem i Provence;
Jag tänkte: min sällhet berodde
På henne, att hjertat som snö
Försmälter af kärlek — och trodde
Att man blott kan älska — och dö.

Hon dyrkade mig och jag henne
Och än vi väl suttit och drömt
I grottan vid fallet, vi tvenne —
Och verldenes oro förglömt,
Om ej en Chasseur af hazarden
Hemkommit på värfning just då
I full Uniform — och Cocarden
Ej lyst mig i ögonen så!

Jag svor sen Marskalken Massena
Mig mönstrat från topp och till tå.
Bah! fast han fann krafterna klena,
Han tog mig till Gardet ändå! —
Han log så skälmaktigt och såg mig
I ögat, fann eld deruti —
Och sade: Fripon! kom ihåg dig —
Och red se'n sjelfsvåldigt förbi.

Bums ordres jag fick att marchera,
Men Lieutnanten sjöng: Papillon!
Du får ej gå till henne mera
Och inte ta afsked en gång!
Jag leddes, som fogeln i buren,
På vallar, bastioner och torg
I Strassburg; men himlen, som muren
I borgen, blef kall för min sorg.

Ack! hon hade skatter, jag inga
Och än inte fälttåg jag gjort;
Jag egde blott hjerta och klinga —
Och dessa betydde ej stort;

Men under den luggslitna rocken
Jag hade ju, fast jag var arm,
Ett gods i den gullgula locken,
Som ligger ännu vid min barm.

Hon glömde bort mig, tog en annan,
Ej kärleken äran är huld;
Ack! hvad är en lager om pannan
Också mot en krämares guld? —
Med det kan han väga upp hjertan,
För det honom lyckan är blid,
Med det kan han drifva bort smärtan
Och köpa sig himmelens frid.

En borgares flitiga maka
I Coblentz jag såg henne sen
En gång på en durchmarche (tillbaka
Vi tågade då öfver Rhen);
Men sinnet föraktade redan
Den husliga lyckans behag;
Jag hörde till gardet — och sedan
Min själ var för stolt att bli svag.

Jag visste: om ödet ej kufva
Jag kan, fast i krigsgudens sold,
I lifvet, blondinen den ljufva
Jag tar efter döden med våld;
O! ensamt mitt hjerta det fria
Jag gaf dig, min anade brud.
Min dyrkan du delar, Maria!
Med Kejsaren, äran och Gud.

En skål för vårt handtverk, det kära,
En skål för en segersäll tid,
Då vapnena hållas i ära
Och lyckan blott vinnes i strid;
Ej kryper en kneckt för den hala,
Halfblinda Fortuna, som full
Af väld håller hederskors fala
Och säljer förtjenster för gull.

Lefve Kriget! må dess flamma
Evigt brinna, jemnt densamma!
Och dess aldrig släckta bloss:
Tvedrägtslågan uppå jorden,
Klart, som Norrskenet i Norden,
Ständigt fladdra öfver oss!

Hvad är kraften väl i friden?
Ej den aktas; blott i striden
Slår dess lagertelning knopp;
Endast vid Bellonas vingar
Fäst, den emot ethern svingar,
Når den ärans Alpspets opp.

Utom stålet, kulan, krutet
Lyckans Janustempel slutet
Såsom Paradiset stod;
Som ett spöke i de dödes
Gårdar, är den man, hvars ödes
Sol ej dykar opp ur blod.

Blott med blod kan blod försonas;
Ack! hvad båtar, att de skonas,
Som dock en gång måste dö?
Om för pesten, för min glafven
Eller stormarne på hafven
Dem, som agnarna, förströ?

Måtte hämndens huldgudinnor,
Hatets, afundens prestinnor
Dansa jemnt sin fackeldans,
Luftiga, som Baijadèrer!
Lefve Gardets Grenadièrer
Och de Franska vapnens glans!

Ingen fredens Genius vira
Får kring Kejsardömets spira
Nånsin en Olivegren!
Mannen kriga skall, hvar qvinna
Garn till segerskjortor spinna,
Tvätta blodig brynja ren.

Må vårt tempel bli casernen
Och penaterna eggjernen!
Les drapeaux, les tricolores,
Sväfva öfver alla fästen, —
Kriget härja, såsom pesten,
Ännu uti tusen år!

Alla Fransmän bli soldater,
Hela verlden krigstheater
Och Paris Central-Depôt,

Fullt af Invalid-Hotêler,
Tyghus, Smedjor, Citadeller
Och Rekryt-skolor en grôs.

Hel, Lætitia! dig moder
Till en son, hvars ärestoder
Spira opp i Cairos dal!
Hjeltebarnet, parvènûen,
Förste mannen vid Revûen
I Olympens riddarsal!

Döden ärans glans ej släcker;
Nej! så långt, som tiden räcker,
Lefver minnets Majestät,
Skönjas vingslag af Condôren,
Ses på simplonvägen spåren
Af den djerfves gudafjät.

På Vendôme - Colonnen strålar
Segerns sol, — Venedigs fålar
Gnägga i hans Arsenal
Bland troféer genomskjutna;
Ack! för honom blodbegjutna
Fanor fladdra utan tal.

Inga makter i Europa,
Asien, Africa tillhopa
Något emot hans förslår!
Han dem under oket bringar,
Såsom lejontämjarn tvingar
Skogens kung i öknens snår.

Lefve kriget! må dess flamma
Evigt brinna, jemnt densamma!
Och dess aldrig släckta bloss:
Tvedrägtslågan uppå jorden,
Klart, som norrskenet i norden,
Ständigt fladdra öfver oss!

För Elfsborgs Regementes Lif-Kompani.

I borgarns koja råder frid,
Men djerft vi svärdshugg byta.
Som blixten snabb, så går vår tid,
I läger, stormning och i strid
Vi vårt kamratskap knyta.

Ty bragd och slag, ej lugn och fred,
Vi älska på vår bana,
Der månan går bland åskmoln ned
Och stormen bor i våra led
Och hviftar i vår fana.

Så doft hörs våra trummors skall
I ljusa sommarqvällen,
I harmoni med strömmars svall,
Och dån från strida vattenfall,
Som störta ned från fjellen.

O bleka död! du är vår värd
I kampens fester sköna!
Du gästar våra blåa svärd,
Som frossa vildt i ledungsfärd
På Rotas ängar gröna.

Der töms i blod på ljungväxt hed
Också din skål i botten;
Ty det är gammal jägarsed,
Att svälja sista droppan ned
Och träffa alla skotten!

Och ingen skall för oss gå fri,
Som för sitt fall är mogen;
Den djerfves lifstråd klippa vi,
Bland snår och häckar gömda i
Ett bakhåll uti skogen.

Men lifvet börjar bli för tungt,
Så liksvept segrens minne;
Och med ett blod, så varmt och ungt,
Är här i Sverge alltför lugnt
För ett oroligt sinne.

Och än står Svenska äran qvar
Uti den Svenska hären,
I ofördunklad glans, så klar
Och bergfast, som hon alltid var,
Likt klipporna i skären.

O! gif oss derför bly och krut
Och ordres, drott! att jaga!
Och jägarne vid fejdens slut,
Om du oss för i ledung ut,
Hem i triumf dig draga.

Vid Leipzig sist vi stridde bra
Med studsare och kula;

Härnäst vi ut, som lejon, dra!
Hej! Elfsborgs Jägare, Hurra!
Hej, alla blå och gula!

Se'n i en framtids riddarsal
En Bard förtäljer, bröder!
Ej våra många ättartal,
Men hur vi stridt på berg, i dal
Och blödt i norr och söder.

Svärdssång.

Jag kysser dig, blixtrande klinga!
På valplatsen skola vi svinga
I ringdans, du, döden och jag.
Jag trycker dig tätt till mitt hjerta,
Du trogna i glädje och smärta,
Min fästmö i envig och slag!

Ej makt gaf mig ödets gudinna,
Ej skatter — och till älskarinna;
O, sköldmö! hon gaf mig blott dig;
Men rosorna, som skulle smycka
Din brudkrans, de, liksom min lycka,
Slå ut blott och blomma i krig.

Hvi mulnar din glänsande, höga
Stålpanna, hvi gnistrar ditt öga
Och häfves af stridslust din barm?
Tills jag dig till fejder får väcka
Och flammande lystnaden släcka,
"Sof sött på din riddares arm."

Ack! snart skola åskorna ljunga
Och vindarna stormsången sjunga
I svärmande, svindlande takt;

Då får du ej slumra, ej drömma,
Ej glödande kinderna gömma,
O strålbrud! på hämnande jagt.

De smattrande stridshornen ljuda!
Det är, som de skulle oss bjuda
Till dans i en riddaresal;
Och tusende echo'n, så klara,
Den gälla signalen besvara
Med genljud i berg och i dal.

Med mig skall du, sida vid sida,
Så djerf öfver slagfälten rida
Och sjudande menniskoblod
Du, tjusande, blåögda flicka!
Ur svällande ådror skall dricka
Och mätta ditt lågande mod.

Se! fläckar af purpur så röda
I glittrande solskenet glöda,
Som eld på din glimmande skrud!
O framåt! tills krafterna svika!
Jag kan icke, vill icke vika
Nej — framåt du segrande brud!

Må slafven förutan all ära
I anletessvetten förtära
Sitt bröd, under mödorna böjd,
Och vaka och bedja och klaga,
Med tålamod korset fördraga
Och lefva i lugnet förnöjd.

Må äckliga friden han smaka
Och stormarnas vällust försaka,
För döden och fasorna rädd!
Och se'n, när hans dagar sig ända,
I tallösa plågor sig vända
På lidandets rolösa bädd.

Med farorna spänner jag bälte,
Jag lefver och dör, som en hjelte,
För straff och belöningar kall;
När mordängeln sist kring mig flägtar,
Jag drunknar i bragdernas nektar,
Som solen i böljornas svall.

Se! rundtomkring stepperna samla
Sig krigare, unga och gamla
Med svarta och krusade skägg
Och skarpa patroner beredda
För bössor, med guldkorn försedda,
Och sablar med skarpslipad egg.

Låt framåt, ack! framåt det ila!
Min fredlösa själ ingen hvila
Och rast eller ro nånsin tål.
O! fladdra min hviftande fana!
Din väg jag med svärdet skall bana,
Till dess att jag hinner mitt mål.

I dofva accorder kring hela
Vår synkrets kanonerna spela;
Men faran ej hejdat oss än!

Der hetaste blodregnen dugga,
Vi skola som jättar oss hugga
En stråkväg ur kulan igen.

Så följen mig jägare käcka!
I fyrsprång må hingstarna sträcka
Friskt framåt; som örnar slå ned
På rofvet, vi skola oss kasta
På fiendens fyrkanter fasta
Och spränga hans sexdubbla led.

Som stjernor, dem Siarna prisa,
Min hjelm och min sabel skall visa
Er vägen på bragdernas stråt;
Och — fastän vårt antal är ringa,
Jag segrens gudinna skall tvinga,
Som skuggan, att följa oss åt.

Och segra vi icke, vi alla
Dock stolt såsom jernekar falla,
Som brytas af stormar utaf.
Du stålsmidda jägarfriskara!
Vårt minne skall häfden bevara
Och mullen en grönskande graf.

Och lagrar vi döende skära!
Ej mindre är derför ens ära,
Att kampen man stupande vann;
Af irrbloss var evigt den flamma
Den skönaste, som i detsamma
Den brände som klarast, försvann.

Marche! framåt! fast hjertat förblöder;
Om någon af Er, fosterbröder!
För parcernas saxar går fri,
Så hem till vårt fosterland helsa,
Att lifvet vi kunde ej frälsa,
Men äran, den räddade vi!

I afton jag skall eder vara
Till mötes i himlen — och svara
För alla! till allfaders thron
Jag bleknade linien skall föra
Till mönstring och redo der göra
Hos Gud för min vackra sqvadron.

Sång för Elfsborgs Regementes Jägare.

Blott äran och kriget
Är jägarens lust!
Han älskar enviget
Och farornas must
Helst bringa mot bringa
Och klinga mot klinga,
Han fäktar i skog och på klippiga ön;
Och dör han, så dör han en hjeltedöd skön.

Vårt Götha vi hägna
Med härdade spjut;
Vi fienden fägna
Med kulor och krut,
Vi värna vår ära;
Vår trohet vi svära
En segersäll Konung, vårt fjellrika land,
Hvar gullockig tärna med hjerta i brand.

Vi jättarna sträcka
Från fålarna ned
Och vingarna stäcka
På örnarna med;

Den kedja, vi knyta;
Ej åskviggar bryta
Ty utaf en skarpskytt, så eldig och fri,
Består ju hvarendaste länk deruti!

Vi jaga, som vindar
En ilande sky,
De flämtande hindar,
Som fly för vårt bly.
Valkyrior ljunga
På molnvagnar tunga
Och mana, till offer åt Oden med magt,
Till Riddarebragder och menniskojagt.

Du blåögda flicka,
Som lifvar vårt mod!
Din välgång vi dricka
I ovänners blod!
Ty du skall idrotten
Belöna — och skotten!
I sällskap med döden helst kärleken går;
Och deras förbund räckt i tusende år.

Hel — segrarnas fader!
Carl Johan, dig hel!
Hel-ärriga rader
Af krigsmän! er hel! —
Åt Oscar vi unga
Vår segersång sjunga.
När han går i spetsen, i jägarnes led,
De trottsiga gamar ej våga slå ned.

Corsarens afsked.

Jag ilar bort, långt bort till Cyperns dalar,
Der myrtnar växa vildt i evig vår
Och i cypressers skugga näktergalar
Slå ljufvare än Sveas talltrast slår;
När månan nästa gång bland molnen skiner,
Bland tempelgrus jag irrar och ruiner!

God natt derför du skönsta ros i norden!
jag ingen saknar der förutan dig.
Ty ej ifrån den kalla fosterjorden
Jag något annat minne för med mig.
Blott Nanny du! du är den enda stjerna,
För hvilken jag ser än åt norr så gerna!

På hafvets vågor, uti krigets hvimmel,
Bland fasor, qval, — i stormar och i strid,
Jag minnas skall ditt blåa ögas himmel,
Jag glömmer ej din klara pannas frid;
O — än en kyss! min kärlek du förlåter!
I himmel eller afgrund ses vi åter!

Sen dig jag mist, min lycka sett sitt nedan
Och biltog själ trifs helst på främmad' jord!
Ack! hoppet vinkar ju om bragder redan,
Som skola jaga smärtan öfver bord.

Fribytarn blod — och inga tårar gjuter
Han lifvets lif i lastens yra njuter!

Men Nanny! du min lefnads skönsta blomma.
Min sista bön får icke afslå mig:
Om före mig du dör — att till mig komma
Och som en ängel uppenbara dig.
Men glöm det ej! i mina mörka öden,
Så skönt det är att hoppas in i döden!

När sist jag stupar, — armens muskler vekna
Och klingan sjunker ur min matta hand,
Då pulsen stannar, kindens rosor blekna
Och ögat slocknar, som en kolnad brand,
Jag tjusad skall med fallna änglar dricka
I mörkrets djup din skål, min stolta flicka!

Men räds ej! om der skulle gå tillbaka
Till dig en natt ett lik i svepningsskrud:
Corsarens spöke, som ej kan försaka
Att se en gång ännu sin drömda brud;
Ty icke förr han finner ro i grafven,
Men irrar fredlös på de vida hafven.

Till Hildas Vålnad.

Jag älskar hvar gryende fara,
Hvart åskmoln, som digert sig höjer
På fästet i stjernljusa qvälln!
Bland dödar mig lyster att vara
Och blixtrarnas sken mig förnöjer;
Jag dväljs helst bland drifvor på fjell'n.

Min glädje är Lejonen jaga;
Med vekliga nöjen den svaga
Må gerna förnöta sin dag!
När midnattens glindrande stjerna
Sig höjt, drömme hon om sin tärna,
Jag drömmer om bragder och slag.

Så ljuft är, när ulfvarna tjuta
Och flammande norrskenen gjuta
Sin glans öfver blänkande sjön.
Och granen och björken stå klädda
I isdrägt — och björnarna bädda
Sig ned i den nyfällda snön.

Jag hör hur orkanerna ryta
Förtvifladt — och fresta att bryta
Grön' tallen med frost i sitt hår.
(Fast lutad mot afgrunden djupa,

Den starke dock utan att stupa,
Re'n stått der i hundrade år!)

Ibland blott en nordanvind vakar,
Sin snöiga hjessa han skakar
Och liljor bland klyftorna strör;
Då slår jag en ton på min harpa;
Den sträfva ackorden, den skarpa,
Får svar utafècho och dör!

Det sällaste lifvet är strida;
Att irra kring rymderna vida
Är endast min lust och min fröjd;
Blott fritt jag på bergen får andas
Och faror bland lekarna blandas,
Se! då är jag munter och nöjd.

Jag lyssnar till snösparfvens qvitter,
Till vakan vid fjellsjön, som sitter
Och sjunger på klippan allen;
Då allting omkring mig jag glömmer
Och blott om min älskade drömmer,
Fastän hon är död längesen.

Den slokande tårpilen skuggar
Dess grafvård, hvar morgon det duggar
Från grenarna daggperlor ner.
Jag har en förgät-mig-ej, bruten
Af henne; — i guld är den sluten,
Likt henne, den blommar ej mer!

Hur flög icke locken för vinden?
Hur glödde ej rosen på kinden,

Och växte, fast midt uti snön?
Den huldaste var hon bland tärnor;
Ur ögonen, klara, som stjernor
Det glänste en låga, så skön.

Fick jag till ditt hjerta mig sluta
Och än efter döden der njuta
Din kärlek — o — älskade mö!
Och uti ditt öga min lycka
Fick skåda, — din silkeshand trycka,
Hur gerna jag då ville dö!

Råd af en lefnadsmätt.

Njut gerna, — men lagom; ty ledsnadens dagar
De komma så mulna, med regnslask och dimma;
Du skall en gång klaga: det ej mig behagar
Se tärnorna mysa och bålarna imma!
Du skall ej förnöjas,
När bägrarna höjas
Och gossarna klinga
Och flickorna svinga
i ring! —

När njutningspokalen du vällustigt tömmer,
Förgät icke då, att i botten den gömmer
En ödla, som listigt gömd undan din syn,
Dock skrämmer hvarendaste ros ifrån hyn.

Och oskuldens lilja, som icke mer blommar,
Hon ligger förvissnad i fåran, på kinden,
Förtärd af passionernas bränheta sommar,
Likt snöhvita blomman i kronan på linden.

Träd in i den svala och tjusande grotta,
Der fröjdernas kalkar stå yppigt och dofta;
Drick drufvornas safter, men drick dem med måtta;
Kyss glödande läppar, men icke för ofta!

Stjernorna.

O glindrande stjernor!
I lysande tärnor
Högt på den molnfria himmelen blå!
Jag hänryckt er hyllar,
Då ute jag sitter,
I ådrorna spritter,
Och hjernan förbryllar
Bland blommorna små;
Den grönklädda våren
Med sippor i håren
Och glittrande perlor på svällande barm,
Hvar natt J belysen
Med blixtrande strålen.
J leende mysen
Och tjusande målen
I purpur hvar Charme,
Som rosorna visa,
Och skalderna prisa
Med sväfvande toner uti hvar sång,
Som höjs till naturens
Ära — och skönast
Ljuder, der furens
Prakt är som grönast

Bland jublande foglarnes bingelibång.
I gungande vågen
Hur ofta J sågen
Med bländande blickar
En anderik qväll!
Hvar ros på Terrassen
Var tjust i sin håg,
Och stum uti vassen
Hvar sjöfågel låg,
Så hänryckt och säll!
Fåglarne tystnade
Vindarna lyssnade,
Aspen var still,
Ej Talltrasten slog,
Och glädtig och mild
Hvar vårsippa log —
Elfvorna sutto
Rädda och sprutto
Bak neckrosens blad.
Zefyrus hviftade
På rosor, som skiftade
I doftande rad
Färg för dess flägtar,
Då fullmånans sken
Bröts mot en lilja,
Blygsam och ren;
Och humlan drog nektar,
Och biet med stygn gjorde ängklockan mehn;
Löjorna simmade,
Aborrar stimmade

På blånande sjön,
Tills J förbrunnen,
Till intet försvunnen
För solen, så skön!

Brage.

Högt ibland fjellen, der storsjön med dimmor
Höljer sitt mulnade, skumkrönta hufvud,
Satt Brage, den gamle, med harpan i hand.
Snömassan höljde på syltoppen spetsen,
Mossan låg grånad kring roten af björken,
Som reste sig dverglik qå isbelagd strand,
Opp öfver klippan flög Kungsörnen modig,
Klyfvande luften med senstarka vingar,
som Drakskeppet klyfver en fräsande våg.
Nordost det blåste, det hven så i rymden,
Ungtallen bugade grönskande toppen
för stormgudens vilda, alshärjande tåg,
Flammande norrskenet brann öfver skogen
Rimfrosten glänste på hvitklädda marken
Likt glindrande smycken på svepningens skrud.
Vargarna tego och björnarna slumrat,
Jorden sof stilla — och snösparfvens qvitter
Ej störde dess dvala med klagande ljud.
Endast på afstånd susade forsen;
Från stalpet den vräkte sin immande bölja,
Som rakt genom klippor sin väg gick framåt:
Vintern ej fängslar dess brusande krafter;
Hjelten ej stakar, men bryter ut banan
Och går ej som bäcken en slingrande stråt,

Brage upplyfte sitt Göthiska hufvud,
Sitt höga, sitt stolta och ärliga anlet,
Med skönhetens pregel i urgamla drag;
(Icke den skönhet, som verlden mest älskar:
Det trånande ögat och bleknade kinden
Och oskuldens ljufva, men veka behag;)
Det djupa, det kraftiga, fornnordiskt ädla
Var uttryckt på pannan, som molnfri sig hvälfde,
Som himmeln sig hvälfver den stormfria natt;
Ur mörkblåa ögat, så klart som en spegel,
Lyste den djerfva, den mägtiga flamma,
Som Allfader sjelf uti låga har satt.
Kinden af lidelsen ej bar en fåra,
Fast ingen enda af ungdomens rosor
Mer stod i blomma på nitti års snö;
Skägget betäckte det hårväxta bröstet,
Svanhvita lockar kring skullrorna flöto,
Som skummet sig krusar på stormdrifven sjö.
Han satt der så hög, den uråldrige Barden,
En lefvande saga från Vidfadmes tider,
Stödd mot en Bautasten, grånad som han;
Med forskande blickar han såg utåt rymden,
Än ned i storsjön, i djupet af vågen,
Än uppå fästet, der nordstjernan brann;
Sakta han rörde vid gullharpans strängar
Ljuft till en sång om den fjellkrönta norden,
Dess grönskande lundar och böljornas svall.
Sedan med kraft han i strängarna griper,
Sjunger om Vala, om Odens bedrifter,
Om Auka Thors välde och Asarnas fall;
Då tystnade stormen — och nordan sig sänkte
Lystnande ned i en klyfta på fjellet
Och fullmånan spred omkrig nejden sitt ljus;

Det glänste så mildt öfver vattnet och skogen
Och skimrade blankt på de islupna fälten
När kronorna tändes i Allfaders hus.
Det strålade herrligt ur Vallhallas salar;
Och Oden såg ned med sitt blixtrande öga
Så vänligt på Skalden, som sjöng till hans lof;
På gullmolnet sände han Iduna neder,
Ungdomens högväxta, sköna gudinna
Att hemta opp Barden till Asarnas hof.

Saknaden.

Bland lågande skyar månan går opp,
Dess dystra, blekröda sken
Glänser vemodigt. På Isbergets topp,
Kastar det spökskuggor re'n.

Länge jag irrat på berg och i dal,
Att eld på kinderna brann,
Sen solen tändes i blånande sal,
Tills den bland molnen försvann.

Dock Hilda ännu ej funnit jag har!
Hvar är den hulda i qväll?
Ej i den gulnade löfsal'n hon var,
Ej på de mosslupna fjell!

Lyssnar hon kanske på tonernas ljud
På berget midsommarsgrönt,
Der dufvan kuttrar för trånande brud
Och blir med kyssar belönt.

Så ljuft — ack! som, när en älskares dröm
Om lycklig kärlek flyr hän,
Slumrar hon kanske vid böljande ström
Skuggad af lummiga trän?

Der satt jag hos henne också en dag!
Västan i lockarna drog
Och hjertat, det slog fler tusende slag,
Än vakteln slår uti skog.

Ack! när från den hulda kyssar jag stal,
Var hennes motstånd så matt,
Som rosens mot Zefyr i någon dal
En vårlig, tjusande natt.

I hängifna ögat henne jag såg;
Och som ett silke, så fin,
Den mjölkhvita handen frivilligt låg
Darrande, glödhet i min.

Hilda! O, Hilda! hvi svärmar jag så?
Ej finner jag dina spår!
Hu! årsqväll'n det är, se'n aftonen då
Min lilja lades på bår.

I H—i's Minnesbok.

Mitt lif är mörkt, som natten midt i nedan,
Min glädjes stjernor slocknat längesedan,
Min lyckas genius i svepning står
Och stirrar stelt med ögongropar tomma;
Jag eger ej en enda minnesblomma,
Ej ens ett blad från mina solskensår;
Dock ber jag ödet att, när sina lotter
Det skiftar, du må bli dess älsklingsdotter,
Från tårar skiljd och från bekymmer fri!
Och fast likt bäcken, som i dalen rinner,
Min bön är tyst, den ändå himlen hinner,
Om ej för min, för din skull H—ie!

Med H—i's Klocka.

Hon är så ren, ej molnens gråa hvimmel
Hennes glatta yta nånsin nå;
Se! hon är, som Isola bellas himmel,
Så fläcklös, bländande och azurblå.

Om också ej den glittrande kupolen,
Som sig hvälfver genomskinligt klar,
Just lyses opp af månen eller solen,
Den har två stjernor i ditt ögonpar.

O! dröm om mig i nattens tysta timma,
O! dröm om mig, när fästets lampor glimma,
Som griftbloss på en lifdömds sista stig!
Med jernbokstäfver teknades mitt öde.
Jag fyller snart mitt nummer bland de döde
Och så mitt minne dör väl ut med mig?
Hu, vill du då min vålnad till dig locka,
Så rör ett par, tre gånger vid din klocka;
Men var ej rädd, min Ängel! när du ringer;
H—a! den Ormen inte stinger!

Fantasi.

Som vinden hem på luftens blåa våg,
När som orkanens gny på hafvet tystnat,
Min tanke flyr till Venedigs palatzer,
Af döda Doger stela minnen nu!
Här fordom tiomannarådet herskat
Med kraft, men grymt och oinskränkt befäl
I maktens gamla mörka residencer
Med heta plågorum, blykamrarne,
Som synden åt sin dotter straffet egnat;
Af fasan sjelf hon lånat plågans redskap.
O hårda marmorlejon! dystra stoder
Från tid, då Ven'dig än var i sitt flor,
För menskohjertans sorg så isigt kalla,
Som döden var för flickans klagans kall,
När riddarn sveptes uti snöhvit rustning
(Ej smälter dödens is för dagg af tårar opp?)
Ack! minnets stad, af dig, o Byron! älskad,
Hur gerna trifdes ej min själ i den?
Gondolen sväfvar öfver gröna böljor,
Knappt höres ljudet ens af årans slag;
Så tyst der är, ej vindarne få hviska
Till våg, som drömmer uti rak kanal,
Invid dess stränder vattenslotten ligga
Med erkänd frejd i gamla häfders blad,
Då din nu glömda flagga än var fruktad
Och herskade så stolt på alla haf;

När lyckan fyllde dina svällda segel
Och svarta kölar drogo hem ditt rof.
Med statsklokhetens stämpel på sin panna
Och despotismens scepter i sin hand,
Venedig satt på thron af hundra öar
Och kallades af folken Republik;
Och dessa riglar, bojor, fasta galler!
Att fräta dem ej sekler räcka till.
Blott långsamt rosta de igenom dessa
Och tidens tand förbiter sig på dem;
Omkring förbrytarns svultna lemmar skramlat
De ha en gång; än lådar vid dem blod
Af fångar, qvidande för marterns plågor,
Men sparade att dö för statsbrott neslig död.
Den vittrade portikens mur är remnad
Och vålnader vid midnatt bo deri.
O! Bucentaurens master äro brutna,
Dess gyllne skrof har murknat längesen.
O, Adria! trolösaste bland brudar,
Som än ett kärlekens vårdtecken fäst!
Invid din barm, invid ditt hjerta hvila
Bland dolda skatter, bland de dödas ben
De vigselringar, Venedigs Despoter
Dig skänkt, att du dem trogen skulle bli!
Ack! vore jag på djupet af ditt rike,
Der, på en thron af salta vågor sköljd,
Af klippor staplad, hafvets Drottning pryder
De gröna lockar med korallers krans,
Och mägtigt, som en Afgrundprins regerar
Bland drunknade uti sitt stela hof.
Hur högväxt sväfvar du ej bland de döde,
Som sitta bleka i din öde sal,

Likt sändebud från jordens skiljda länder
Till herskarinnan på dess stolta haf?
Med kala hufvudskålar, tungor stumma
Och blickar, släckta för din kalla prakt;
Så tom är deras hyllning; smickret tystnat
Och vindar blott förkunna doft ditt lof
Vid skimret af en blekgul, ensam stjerna,
Som vaggar på en långsträckt dyning hän
Och lyser på en luftig hägring stilla.
Nymåna! tindra! — lys på Marcos Lejon
Med allt ditt hemska, vålnadslika sken!
Du lifvar minnet i mitt arma hjerta
Och tänder längtans flamma heligt opp.
Med ostörd tjusning ser jag på de gråa,
De tysta vittnen, som du lemnat qvar,
Venedig! af de fordna seklers makt,
Fast blodigt märke på ditt samvet står
Af offer, helgade åt girig hämnd,
Som ingen bragd förmått att plåna ut.
Hör! klockan slår så gällt i klostertornet,
Der kärleksflamman qväfves, hoppet dör!
Det ljuder doft, som fordom, när derinne
Vid Altar't nobili falskt böjde knä;
Men sköflad är din rikedom, Venedig!
Till själ och kropp — o! lika arm du är.
Dock ännu glad är massan på San Marco,
När karnevalens muntra tid går in,
Ty fallen storhet stor är i ruiner
Och minnet bor i hvälfda dômer här,
I vigda tempel och i Rådets salar,
I Venetianska qvinnans mörka blick,

I gångens

I gångens majestät, i hennes hållning,
I formers vällust, ansigtsbildningen,
Som ger begrepp och aning blott om njutning
Och trånad, tjusning, ljufva känslors makt
Och veka nöjen, som blott södern alstrar.
O! kärlek trifdes i det höga slott,
Hvars mur står i sitt fall ännu och trottsar
Ack! mången brud fanns der med qvalfyldt bröst
Sin tid i ensamhet med tårar tälja
I någon niche af praktfull våning gömd,
Att icke verlden låta se sin smärta;
O djup af rysning! fadren dottren säljer
Och för piastrar är slafvinnan fal;
Dock negern väntar intet annat öde:
Från födseln van vid tanken på sin lott,
Han tåligt lider tyranniets gissel
Och härdar plågan ut med vildsint trotts;
Men späda, veka, oskuldsfulla tärnan,
Som ibland milda nöjen fostrad är
Och knappt har födt ett hopp uti sitt hjerta,
Förr än det är i verklighet förbytt,
Som blott har andats ibland doft af blommor
Och årens lopp för tjusning ej bemärkt,
Med kinder, glödande, som österns rosor
Och barmen, svällande af yppig blod,
Den unga tänkte blott på lust och fröjder.
Uti Palatsets Alabastersalar
Med draperier utaf purpursammet
Och vaser utaf Jaspis eller guld,
Vid sken af lampor, som fantastiskt brände
I skålar af kristall, af lefvande Cypresser

Och myrtnar hälften skymd, hon satt så huld
På atlaskuddar som elastiskt veko
För hvarje tryckning utaf hennes lemmar
Och svärmande på små sylfider hörde,
Som bland de saftigt mogna löfverk lekte,
Dem rankan flätade kring blygrå mur,
Tills tjust af toners brus från full orchester,
Hvars ljud bevingar hvarje ynglings steg,
En ädling, stolt af skönhet, guld och anor,
Med bröst, som brann af mod och ärelystnad,
Den sköna förde in i dansens hvirfvel
Och handen tryckte, känslorna förrådde
Med blicken ömt försänkt i hennes öga,
Som trånande, men hemligt mötte hans
Med återsvar, så att hans ådror jäste
Af ljuf berusning och af kärleksfröjd,
Tills jorden blef för honom mer än himmel.
Med lockar, glänsande, som korpens fjädrar
Och ögon blåare än himlens azur,
Och själ af eld, som spelar i hvar fiber,
En Venetianska kan om sällhet aning ge.
Med dunkel njutningslust i sina blickar
Och känslans fullhet i hvar droppa blod,
Hon är en Grekisk bild med lif i formen
Från klassisk forntid, sprittande och varm.
Men himlen mörknar, vreda vindar storma
Och hafvet vräker, sprutar fraggig våg
Ur bränningar, som öppna digra svalgen,
Att sluka hvarje spån uti sin hvirfvel ner;
Och kölar krossas, rikedomar drunkna
Och Orientens kryddor lastas ut;
Levantens siden vattnet genomdränker

Och tungt i djupet sjunker Spaniens guld;
Och blixten, då den splittrat sista spillran,
Ser på förödelsen med blodröd blick.
All fröjd är slut, sen lyckans stjerna slocknat;
Ty i Venedig allt på guld beror;
I köpmansstater väges allt på vågen
Och hjertats känsla väger ej ett uns.
Nu älsklingen är arm, hans skatter borta,
Ej någon hör hans suck och ser hans tår;
Och åt en annan rikare ges bruden,
Så darrande och blek i bröllopsskruden.
Det fläktar kallt omkring mitt heta hufvud
Och kylig östan leker med mitt hår;
Med Tassos längtan till sin Leonora,
Jag ilar hem att sluta i min famn
Den skönsta rosen ibland alla rosor,
Som bränts utaf Venedigs heta sol
Och kyssa dessa saftigt röda läppar,
Som ännu ingen utan jag har kysst,
Och på den himmelskt sälla hviskning höra,
Som hviskar vällust i hvart andedrag.
Och slumra sen vid silfverlampans skimmer
Med hennes hvita barm till hufvudgärd
Och först, — när solen högt på fästet strålar,
Tjust väckas opp af hennes hjertas slag.

———

Finnen.

Det var en tid, då äran öfvervägde
Guld och flärd
Och knekten henne dyrt förvärfvad ägde
Med blod och svärd.

Den tiden dock kamrater är förliden
Sen många år
Och hemma vissnad, trånande i friden,
Soldaten går!

Men tacka vill jag, när, med fällda lansar
Och man mot man,
Vi gingo på, — och klingan friska kransar
Af lager vann.

Det var en tid att lefva för Soldaten,
Som byte tog
Och ej för tobaksskillingen och maten
Fienden slog.

I skogens bryn omkring de Tyska fälten,
Så klar och grann
Och högröd, under natten ibland tälten
Vår vakteld brann.

Ömt gnolade rekryten kärlekssånger
Om älskad mö
I dunkla dungen, ofta sista gången
Förr'n han fick dö.

För Finlands frihet tågade vi sedan
I strider ut,
Men ack! vår lycka, redan i sitt nedan,
I dem tog slut.

Och förr vi Ryssen likväl nederlade
På blodig stig.
Vi lefde lifvets skönsta lif och hade
Hvart år ett krig!

Sen' ej vid Sveaborg — O gamla minne!
Jag fick min graf,
Så småningom, som gäckadt hopp, mitt sinne
Har tynat af!

Till Örnen.

O Örn, som bland rullande åskmolnen far
Och skär dem med kraftiga vingar,
Som väldigt på härtåg bland stjernorna drar
Och flyger kring solen i ringar!
Dig egnas min längtan, min brinnande håg!
Ack! vore jag endast din like,
Jag samm, liksom du högt på lufthafvets våg
Och landsteg i stormarnas rike!

Vid Vettern.

När himlen ser i Vetterns djupa vatten,
Som i en spegel sina anletsdrag,
På klippans spets i stjerneljusa natten
I min inbillnings trollverld sitter jag.

Och ser hur mången, mången dunkel hägring
Från svunna tider lefver opp igen,
Ser Stenskelettet: Jungfrun utan fägring,
Med naket hufvud stå bland böljor än.

O mången gästvän på din svallsjö rodde
Emellan Alvastra och Brahehus,
När gamla Peder Brahe ännu bodde
I slottet der, som ligger nu i grus.

Här höga Grefvar och Rådsherrar slöto,
Fast hemligt, ömsesidiga fördrag;
Borgtärnor silkesskärp åt Riddarn knöto,
Och pager glammade Guds långa dag.

Af unga ädlingar och fröknar lektes
Gulläple flitigt hvarje aftonstund,
Förstulet Väpnare och jungfrur smektes
Och bägarn omkring laget gick sin rund,

En grånad skald förtäljde långa stycken,
När brasan sprakade på spiselns härd,
Högt om Armidas list och kärleks-drycken
Om Sancta Brita och Sanct Görans svärd.

Till Peder Brahe, hennes vän och frände,
Som aldrig någonsin sin tro förrått,
Hit månget ilbud Drottning Kerstin sände
Ifrån sitt skrifgemak i Stockholms Slott.

Utför den slingrande och branta vägen,
Som mellan stenrös bugtar sig och sand,
Bars drotten, så förmäler gammal sägen:
Af egne bönder ned till Vetterns strand.

Här skymtar Vadstena med sina kloster,
Der uti Påfvedömets lugna tid
De fromma nunnor läste Pater Noster
Och älskade och knypplade i frid.

Men hjortarna från Åmberg ha försvunnit,
Som för ett vårregn vinterns sista snö,
För snikna skott; och skolorna ha brunnit
För längesen på frejdadt Visingsö.

Likväl med kronor, lummiga och rika
Och stolta hundraåra hjessor stå
Der ännu samma ekar, ännu lika
Högstammiga och grönskande, som då.

Se! Grenna ligger anspråkslöst och stilla
Vid bergets fot och lyss på vågens svall,
Liksom en öfvergifven Romersk villa,
En klassisk småstad uti djupt förfall.

Också o Vettern! dina böljor komma
Ju ifrån södern, ifrån Schweyzerland
Och samma örter frodas ju och blomma
Vid Bodensjön, som vid din egen strand.

Ibland Volkaner är du alstrad vorden,
Af tinad is från Alpens högsta topp
Och derför häfs och stormar uti norden
Ditt bröst af trånad, lidelser och hopp.

Dock forntidsdrömmar vilja ej försvinna
Hvarhelst jag dväljs invid dig klara sjö!
Men ljusast minnets facklor ändå brinna
Vid Åmberg, Vadstena och Visingsö.

Tambour-Majoren.

Ha, ha, ha! hjertunge lilla!
Ej så brådt om! sitt då stilla
Hos din gamla grenadier,
Men han tömmer styrkedrycken!
Ännu har han några stycken
Ecûs i sitt bandolér;

Om jag ej gett bort dem redan,
Det är sant! — Ack flicka! sedan
Har jag ingenting tyvärr!
Mer än klingan här — och minnet,
Tjogtals värjstygn — och i skinnet,
Ett par dussin gamla ärr!

Borta är min syn: det ena
Ögat miste jag vid Jena;
Och det andra: flux tillreds
Var en kittslig Jägarkula
Och tog från mig det en smula
Efteråt vid Austerlitz.

Bums som vi formerat slutna
Led, två finger fick jag skjutna
Af vid Pyramiderna;
Och jag skråman här, den styggan,

Bär från Arcôle, ifrån bryggan!
 Lefve! Buonaparte! — hurrah!

Förste Consuln bar standaret
främst, — sen gick jag, fast jag var ett
 Barn — och trummade med makt;
Af hänförelsen betagen,
Slog jag marche — och efter slagen
 Gardet stormade i takt.

Öfver liken djerft vi sprängde
Idel framåt, — trumman hängde
 Söndersargad, full af hål
Om min hals; jag högran miste;
Men min venstra hand dock viste
 Föra henne vid Arcôle.

Knektar, mot hvarannan stödde,
Fäktande på knä förblödde;
 Men hvad båtar allt? i dag
Reducerad är Arméen,
Hjelten sjelf i Elyséen —
 Och hans fana den har jag!

Ja! om du har lust att röra
Denna helgedom — och höra
 På min segermarche, så ställ
Kosan till Tambour-Majoren,
Femman, Andra Corridôren,
 Invalidernas Hôtel!

Ha! hvi grubblar jag? förliden
Länge se'n är Kejsartiden;

Galliens stolta örn är släckt!
Han, som rörde Oceanen
Opp — och fostrade Orkanen
Med sin vinges blotta fläkt!

Gamla garderna, ack! mina
Krigskamrater! — Berezina
Skördade; — O! de i ro
Hvila der, af ära tunga,
Som af mödor; — och de unga
Stupat ha vid Vaterloo.

Hu! jag vill ej längre vara
Ensam af hans hjelteskara;
Oh — nej! veteran! gif akt!
Rusta dig till sista färden!
Det är tid, att du ur verlden
Går — och tackar för god vakt.

Midnattsklockan tolfte slaget
Slog, det sista andedraget
På hans bleka läppar dör;
Stolt sitt hederskors han tryckte
Till sin mun, som flickan tyckte
Hviska än: Vive l'Empereur!

Anselmo.

Anselmo.

Segerlust mitt sinne fyller;
Ge mig stormhatt, svärd och kyller!
Flicka! du ej min Idôle
Dyrkar, ej den aning känner,
Som min keta hjerna bränner,
Fattar ej min längtans mål.

Känn! af mod mitt hjertas väggar
Sprängas. Hoppets sporre äggar
Mig till bragder. Visste du
Huru mina ådror brinna
Såsom lavaströmmar, qvinna!
Du ej hejdade mig — nu.

Irrbloss vid min vagga brunno.
Till min segerskjorta spunno
Härnadens Gudinnor garn.
Juno sjelf har stickat bältet;
Jag vardt fostrad för slagfältet
Och är fasans skötebarn.

Fredlös öfver allt på jorden
Är min själ, som Falklands, vorden;
Den på stormen utan rast

Tumlar om bland molnens fästen;
Rider, vid den vilda hästen
Som Mazeppa fjettrat fast.

Sjelf sitt öde hjelteanden
Leder, som en blind, vid handen;
Mannen lifvets paradis
Öppnar, vaktas det af djeflar
Än. Han slår den makt, som täflar
Med om hans bedrifters pris.

Illusionens lekboll blifven,
Qvinnan är tillspillogifven,
En inbillningens martyr;
För Fantomer hon förblöder;
Med sitt eget hjertblod föder
Hon sin lidelses Vampyr.

Blindt hon lyder stundens nycker;
Slumpen formar, som han tycker,
Hennes veka själs begär,
För i ledband hennes tanka;
Hennes vilja, som en ranka,
Omkring frestarns slingrad är.

Beatrice! här din trånad
Trampad blir, din svaghet hånad.
Hos mig trifs ej kärlek, — nej!
Äran mellan oss sig ställde
Obevekligt. Om det gällde
Verlden än, jag vacklar ej.

Arma dufva! vill du följa
Gamen i sin flygt — och skölja

Vingarna, som han, i blod?
Vågar du Condôren härma,
Liksom han kring solen svärma,
Bada i dess strålars flod?

Dödens magra händer skaka
Griftens facklor; vänd tillbaka!
Fly mig, som en syndaskuld!
Jag har gift i hvarje åder
Och förbannelse vidlåder
Mig, som orättfånget guld.

Raskt mig ryktets röster mana
Framåt, som en vind; min bana
Är på fröjd och tårar rik.
På ett tärningskast, en lottning
Det beror om du är Drottning
Eller maka åt ett lik.

Du förgäfves suckar, tärna!
Tror du, att min lyckas stjerna
Mer i dina ögons glans
Blänker — eller att jag byter
Lagern bort, som frisk jag bryter,
Mot en bräcklig myrtenkrans?

Fritt må pinor sönderslita
Kroppen; Qval, som ormar, bita
Själ'n: jag får dock stridens lön;
Ty odödlighet jag vinner;
Men ditt minne tyst försvinner,
Som en droppa dagg i sjön!

Hej! — Sasa!

Jag vill rida ut i natt!
Betsla hingsten — Leporello!
Sval är luften — och Othello
Smidig, som en tigerkatt.

Putsa allt hvad tyget tål,
Spara inte dina händer!
Borsta till hans glatta länder
Glänsa som poleradt stål!

Blank, som silfversporren min,
Skall den isgrå manen skina
Och hans svans, den silkesfina,
Glittra, som en snölavin.

Stilla! tills jag sitter opp,
Klipp ej så med örat, — basta!
Flux du blodet skall få rasta
I en hvinande galopp.

Som en Dandy i en vals,
Dansa à la Ostrolenka,
Tills, som dagg, svettperlor blänka
På din sammetslena hals!

Hejsan! öfver berg och dal
Lustigt! — fjäderlätta fålen
Ilar blixtsnabbt, som gondolen
På en Venetiansk kanal.

Hala ut, min skymmel! — ha!
Förr jag himlen vill förlora,
Liksom Bürgers Leonora,
Än min kärlek. Hopp — sasa!

Snart vid Philomèlans slag
Kysser jag min Marietta,
Tills vi, utaf vällust mätta,
Somna både hon och jag.

Bravon.

Fritt och lustigt röfvarlifvet
Är som örnens lif bland töcknen,
Som en tigers midt i öknen,
Modigt, vildt och öfvergifvet.

Höga, som Sanct Bernhards toppar,
Äro våra djerfva sinnen,
Lifvade af segerminnen,
Friskare än rosenknoppar.

Djupt i skogens dystra gömma,
Skuggade af myrtenhäckar,
Svalkade af silfverbäckar,
Nöjets bägare vi tömma.

Tjusta af Alpcithrans knäppar,
Kyssa flickor, såsom ärlor
Qvicka, bländande som perlor,
Oss med sina rosenläppar.

När de hjertan med oss byta,
Hos oss qvällarna förspilla,
Skälmskt de älskarna inbilla,
Att de blommor åt dem bryta.

När de sina armar linda
Kring oss, — och med våra blanda
Kärligt suckar, blod och anda,
De med sagor dem förblinda.

Egensinniga Coquetter
Bli romantiska och veka,
Svärmande i söderns bleka,
Magiskt ljusa månskensnätter.

Fina blomsterångor söfva
Dem magnetiskt, — varma susa
Balsamvindar, som berusa
Dem — och deras nerfver döfva.

Christi lacryma, vår nektar,
Dricka vi i dalar gröna,
Omkringfladdrade af sköna
Fjärilar och västanflägtar.

Vår soupèr är turturdufvor,
Guldoranger, hvilka glöda
Svällande — och purpurröda
Saftiga, fullmogna drufvor.

Glittrande Falernervinet
I vigvattenskål'n, som rosen
Doftar, blygsamt aprikosen
Rodnar ljuft i helgonskrinet.

Svarta likstenstaffelns kanter
Höljs af svepduk med sorgfransar,

Och kring kalken rosenkransar
Slingra sig af diamanter.

Skurade benrangel, hvita
Stoder utaf hädanflydda
Bravos, röfvarkulan skydda,
Bleka, som squèlettes af krita.

Handen är som marmorstenen
Kall och hård, — ihålig kinden,
Köttlöst bröstet — och för vinden
Skramla knotorna och benen.

Perlor i tandkistan grina,
Och den blanka hufvudskålen
Bär tiar, — i ågonhålen
Stulna kronjuveler skina.

Vingarna till rof vi spänna
Flinkt, som skatorna på qvisten,
Och med tjufgods fylla bristen,
Om behof vi nånsin känna.

När som mammons trälar slafva
Tungt för magra uppehället
I sin blodssvett, vi i stället
Mörda och behändigt stjäla.

Uti menskoblod samveten
Härdas, mellan refben dolkar
Och stiletten raskt befolkar
Grafvarna och evigheten.

Vi, om pesten når vår håla,
På en bädd, af videgrenar
Flätad, mjuk som junfruspenar,
Dö lättsinniga, frivôla.

Sjelfmördaren.

På kinden, som ett eldregn, bränner tåren
Bekymret frätande, som grafrost är;
Styggt som Gehennas hålor, ryka såren,
Som qvalet, likt en knif, i hjertat skär.

Mig luften qväfver, som en svafelimma;
Mig vattnet smakar, såsom glödgadt blod
Och i hvar åder lidelserna stimma,
Som de fördömda i en syndaflod

På lifvet är jag "ledsnare" än slafven
Är på sin kedja och sin bleka nöd,
Jag slänger bort det glad, som pilgrims-stafven
Den trötte, som en mätt en beta bröd.

Väl fryser kroppen kanske under kullen;
Dess bädd blir kall djupt ned i fuktig jord.
Och likmask krälar omkring den i mullen,
Som hungrigt pack trängs vid en furstes bord.

Men fred jag får för sorgen; för min smärta
Den nakna kistan är för smal och trång,
Och lugnt jag sofver, tills mitt brustna hjerta
Blir läkt — och Gud mig väcker sjelf en gång.

Den Hemsjuke.

Hvar trifs jag väl? så stormens ättlägg sade:
Der böljan strömmar ned för skumhöljd häll,
Men lugnet ännu ingen fristad hade
För vindars tjut i mulen vinterqväll?
Der Rota fritt med evigt lösta vingar
Kringfladdrar töcknig, ljungvext ödehed
Och bleklagd sköldmö krigets fackla svingar
Och döden hväser vred bland glesa led?
Der hafvet vräker sig i hvita vågor,
Fast hjertblod blandadt är med böljans skum,
Och skeppet seglar stolt bland eld och lågor
Och strider om sin valplats tum för tum?
Der lärkan upp till vårlig sky sig svingar
Från tufvorna i grönklädd blomstermark
Och skaldens ton, som silfverklockans, klingar,
Ibland orangerne i lummig park,
Der vid hans fot den klara bäcken ilar
Och stänker perlor högt på harpans rand,
Der i hvar rosenknopp en Astrild hvilar,
Ömt smekt af vestans lena silkeshand?
Der sylpher dansa, fauner spela cithra
Och tiden är en evig sommardag,
Der svanor sjunga, gyllne fiskar glittra
Och nympher bo i hvarje vattendrag,
Der uti gröna dalar popplar susa

Och Eremiten grubbla får i ro,
Der vaktlar slå och nägtergalar tjusa
Och små colibri ostördt bygga bo?
Der Amors tempel på hvar kulle glimma
Klart under himmel, evigt azurblå,
Och natten endast är en luftig dimma,
Ett genomskinligt skir, med stjernor på;
På bergets sluttning svälla mogna drufvor,
Fast alpsnön skimrar blank på skyhög topp,
I myrtenskogen kyssas turturdufvor
Och cactusstånd som ogräs, växa opp;
Fullmånan mellan glesa cedrar skiner
På Grekens grafvård, midnattsstunden sval,
Der, vaktad af cypresser och jasminer,
Står högens rund i yppig Tempedal;
Der endast Zefyr med sin vinge hviftar
Bort tåren ifrån anemonens kind
Och rosen blygt i skära färger skiftar
Vid smekningen af kärlig morgonvind;
Från marmorhällarna i ljusa vågor
Kaskaden sköljer öfver classiskt grus;
Der svalkar solen sina etherlågor
Och lyss på lundens och på flodens sus?
Jag dväljs ej der; O! friden blott uppväcker
De svarta andar, som i själen bo;
Den ur sitt ide oförsynt förskräcker
Björnyngeln, som re'n låg i vinterro
Och sof så tungt på trasiga reliken
Af känslan, Cecrops lik i grift af sten,
Fast minnet tjöt, som ulfven ibland liken
Och qvalet skar igenom märg och ben.
Der norrskensflamman klar och präktig lyser

Och

Och purpurfärgar fjellets hvita snö,
Der vattnet till christall i källan fryser
Och springarn trafvar friskt på stålblank sjö,
Der söderns palmer ej i luften trifvas
Men plantan multnar bort i kylig jord,
Der växtligheten knappt af solen lifvas,
O! der jag trifs i hög och kraftfull nord.
Den strida floden mellan klyftor svallar
Och vakan sjunger vinternatten lång,
På fjellets spetsar prunka gröna tallar
Och trasten stämmer opp en enslig sång!
O för mig dit! på stormens vinge buren
Jag flyga skall till nordpolns kalla nejd
Och der jag skåda vill hur isnaturen
Med men'skan är uti en evig fejd.

Mitt Fosterland.

Fast sången ljuder ljuft i söderns dalar,
Men dof och dyster uppå Seves fjäll,
(Der sjunga vakor, inga näktergalar
slå drillar uti Sverges vinterqväll);

Dock Söderns land mot Nordens ej jag byter,
Mig fröjdar Bores sång vid Frejas sken,
När det mot is och frusen snö sig bryter
Och lyser matt på mossig bautasten.

Då månan glänser ibland hvita skyar
Och necken vid en flod sin harpa slår,
Hvart minne uti själ'n sig skönt förnyar
Och Saga, som en ros i blomma står.

Hör — forsen hvirflande i fallet brusar,
Se — vintergatan glittrande och kall!
Ack? blott det höga nordiska mig tjusar;
Mig fröjdar strömkarl'ns sång och böljans svall!

Men af allt härligt jag i norden finner,
Jag mest dig älskar, Sverges väna mö!
Så klart i hjertat kärlekslågan brinner
Och purpurmoln förgylla kindens snö.

Och nordens yngling, härdad uppå fjellen,
Liksom det stål, hvarmed han lagrar skär,
Står glad och fri i höga stjerneqvällen
Och bergfast trohet åt sin fästmö svär.

Du stolta land, som jern och Carlar hyser,
Hvars fästning emot norr är polens is,
Hvars haf om vintern till en brygga fryser,
O — dig ske evigt ära, lof och pris!

Invaliden.

Lustigt leben! gamla gossar!
Klar som morgonsolen blossar
Mellan molnena,
Bland pensionsbref och qvittencer
I min ficka slanten glänser
Genom trasorna.

Förr jag prygel tog och slängar,
Nu jag goda ord och pengar
Tar af herrarna,
Esomoftast gratialer
Och hvar jul en blank riksdaler,
Nött i kanterna.

Bränvin, som ett vårregn, duggar;
Limpor äter jag — och tuggar
Blott Virginia;
Skjortor mig ej mera fela,
Nya äro skorna, — hela
Kommisbyxorna.

Men — i kriget! ack! vi njöto
Knappt en brödbit. Usch! der tjöto
Toma tarmarna;

Och ur porerna i vågor
Svetten rann; bland rök och lågor
Hveno kulorna.

Benen voro smala, slappa
Liksom dankar af de knappa
Dagportionerna,
Och som sammanslagna bräder
Käftarna, — som barkadt läder
Torra läpparna.

O! vi lågo i Baracker
Utan tak — och på bivacker
Midt i vintrarna;
Dock kossakerna vi klådde
Och i bara hjertblod tvådde
Bajonetterna.

Tappert slogs jag i bataljer,,
Fick blessyrer och medaljer
Vid Valkiala,
Och sen stryk af sjelfva satan
Vid det tusan djefla Ratan
Utaf ryssarna.

Hvar jag der min näsa vände,
Hett om öronen det brände.
Polisongerna
Sveddes — och på mången hjelte
I solbaddet blyet smälte
I moustacherna.

Det var svårt på alla ställen
Ifrån Åland opp till fjellen;

Glest om risparna,
Som om känslor hos de råa,
Genompiskade och gråa
Moscoviterna.

Klarögd, som en aftonstjerna;
Var min lilla Finska tärna;
Men min käresta
Mördad blef, — det är detsamma,
För sin trohet — — — Fan anamma
De gråtassarna:

Dock en knekt ej höfves gråta;
Må min svaghet Gud förlåta!
Marketenterska!
Vi ska läska våra strupar;
Tre stop öl och tio supar,
Klara, ärliga!

Väl jag krita har — så mycke —
Men för din skull, mitt lifstycke:
Här är pengarna;
Fan må något skyldig vara!
(Det förstås för ölet bara),
Skrif opp snapsarna!

Trumman går — gif akt, soldater!
Spott ut bussarna — kamrater!
Kröken armarna!
Gör er färdiga att pimpla,
Håll till godo med de simpla
Finkeljungfrurna!

Förr vi stodo stela, spända
Såsom hackor — och som tända
Ljus i rotarna,
Stumma, lyssnande vi hörde
På förbannelser; — och rörde
Ej på ögona.

Med kokarden midt i skallen
Står nu krutsprängd, brun som tallen,
Styf i senorna,
Som en kaja full, här sjelfva
Flygelkarlen numro elfva
Vid Sprengtportarna!

Sjömansenkan.

I fjol höstas ut på hafven
Under stormarna, min sann!
Midt i bränningen begrafven
Blef min stackars salig man;
Sedan gubben blifvit döder,
Trifs jag här så godt jag kan
Och mig pusslar om och föder
Något när, så det går an.

Vinterqvällarna jag spinner
Lin och blånor, hår och ull.
Ack! jag mår och mig befinner,
Som en perla uti gull,
Då i skymningen jag steker
Mig vid brasan fröjdefull,
Snusar och min kisse smeker,
Så det sprakar ur hans hull.

När i kalla, kulna dagar
Det är mulet, ruskigt, grått,
Middagsluren mig behagar,
Kaffekoppen gör så godt;
Och den får ej heller klicka,
Ej för roskull törst man fått;

Skam må torka som en sticka
Eller pimpla vatten blott!

Fins det någon, som mig känner
Här i verlden, — är det väl;
Men — har jag ock inga vänner,
Mår jag lika bra, — min själ!
Jag min ensamhet bevarar,
Ingens herre, ingens träl!
Ingen storm jag då befarar,
Som mitt lugn mig undanstjäl.

Systrar! fast jag icke sprätter
Såsom J, dock liten på,
Att jag ej min påse sätter
Just vid dörr'n i någon vrå!
Tron J fritt — J goda qvinnor!
För er står jag ej på tå,
Om än snabba, som garnvinnor,
Edra tungor om mig gå.

Om sig också lyckan vänder,
Och det för mig blifver smått,
Har jag fått två friska händer
Uti hemgift på min lott.
Ack! jag snart min skuta drager
Opp ur dyn tills hon blir flott
Och min skada återtager
Sen igen i rågadt mått.

Ingen mig i vägen ligger,
Ingen jag i vägen går,
Ej en beta bröd jag tigger,

Ber ej om en dryckestår.
Friare jag haft — god' vänner!
En för hvarje hufvudhår
Och så många fästemänner,
Som jag räknar lefnadsår.

Uti kofta, helgdagsklädning,
Tyska skor och nystärkt klut,
Ser jag i en hastig vändning
Skäligen snutfager ut.
Och om slumpvis jag mig vänder
Till en ungersven till slut,
Lika rappt jag eld upptänder
I hans hjerta, som i krut.

Men ej mer mig manfolk lockar;
Hin ger jag båd' dans och fläng,
Slokar uti vadmalsrockar
Och i gyllene gehäng.
Bättre jag min ära sköter;
Den, som rör min äkta säng
Jag med hvassa naglar möter,
Kommer det till handgemäng;

I min bibel utan brillor
Läser jag hvarhelst jag vill.
Norborgs, Ekmansons Postillor
Kan jag nästan utantill;
Alltid är jag glad och nyter,
Frisk och färdig, — hof och gill
Och med ingen själ jag byter
Bo, eho det vara vill.

Gräslök i min täppa grönskar;
Morgon — middags — aftonmål
Har jag flera, än jag önskar,
Af potates, kött och kål.
Och ibland på mäktigt foder
Kummilsupen man väl tål!
Flaskan är ju "helsans moder"?
Hela mensklighetens skål!

Hussaren.

Som en knodd, på post i brechen,
Så jag fordom i manegen
Skalf i lemmarna;
Ena foten i stigbygeln,
Stod jag rädd — och passa tygeln
Mellan fingrarna.

Chambriern mig omildt flådde,
Som en tjudrad get jag mådde
I skinbyxorna:
Likt vid gillet en objuden,
Satt jag flat — och sved i huden
Af sticksmällarna.

Vid hvar volt jag fick en yrsel,
Flög för vinden — utan styrsel
I ryggfenorna,
Gul i synen, som svagdricka
Mager som en svafvelsticka
Mellan bommarna.

Ruff jag saknade i ridten,
Säfligt kröp jag fram i skridten,
Som på tjäriga
Spånen myran; hela kroppen

Gick i vågor vid galoppen
Och arrèterna.

Som ett Fader vår jag känner
Konsten nu, J ungersvenner!
Och stallreglorna,
Som katkesen instruktionen
Utantill — och i sqvadronen
Alla ökena.

Qvickt jag sadlar min Armida,
Som en junker kan jag rida
In remonterna;
Fritz! på qvartermästarns gula
Klipp af luggen der en smula,
Smörj opp hofvarna!

Jag skall rasta nummerhingstar,
Putsa grefvens begge tingstar,
Isabellorna,
Skölja svansarna — och kamma
Släta manarna — och damma
Utaf länderna.

Sträck på lifvet fröken lilla!
Opp med nosen! foj, stå stilla!
Dig krubbiterska!
Skall, — ditt fullblod i all ära,
Jag med Guds hjelp en gång lära
Lyda skänklarna.

Länge nog jag peppar stötte
På din hvassa rygg — och nötte
Sönder skinkorna;

Far åt helfvete — din mara!
Satan stången måtte spara
Eller krokarna!

Hej och hopp — och fallerallla!
Usch! jag färdiga har alla
Sju ströränderna;
Nöjd jag lägger mig att glömma
hela verlden bort — och drömma
Under filtarna.

Cornetten.

Oh! la Fleur! de gamla krigen!
Slita fick man då, min sann!
Torka kan man visserligen;
Men för länge — går ej an;
Ja — änskönt, det vet vår Herre!
Att commiss-bröd ej är godt,
Var det dock sju resor värre,
Att af solsken lefva blott.

Ack! durchsichtig jag af svälten
blef som ett squélette de grace
Och så tunn, att man såg mjelten,
Som igenom fönsterglas.
Gud! jag, som ett murket qvitten,
Vardt i synen, — allt mitt kött
Blef af den fördömda ridten
Som hackpölsa sönderstött.

Fast jag var — så — djefvuln bränne
Min tupé till tidsfördrif!
Smal, så att mitt knutskärp tvenne
Gånger gick omkring mitt lif,
Dock en krigsman, fick jag veta,
Skall, fastän han icke har

På ett år smakt kött, dock peta
Sina tänder alla dar.

Om än hufvudet är borta,
Armen krossad — och ens ben
Blifvit några tum mer korta,
Än för ett par timmar sen,
Skulle hjertat än fallera
I en sönderskjuten kropp,
Får man dock ej räsonera,
Utan bara sitta opp.

En hussar vid sadelknappen
Hänge fast sådan han är:
Så der skrifvet stod på lappen
Eller ordren — ungefär;
Men som djeflogt indigesta
Blåbär äro, som man vet,
Fingo ock deraf de flesta
Obstruction i evighet.

Dock är vexlingen i öden
Knektens skönsta arfvedel;
Lifvet värde får af döden,
Först en träff i höga spel;
Sömnen blir ju på en vaka
Endast derför dubbelt kär
Och i mån, som man försaka
Lärt, ett vargmål himmelskt är.

Lybska skinkor, goldenwasser,
Ostron och constantia,
Tagelstoppade madrasser,

Eiderdun i bolstrarna
Smakte dubbelt ljuft på mödan
Efter kronolimporne,
Lägerhalmen och torrfödan,
Ryslig i åminnelse.

Men — la Fleur! man skall jouera
Af de goda dagarne;
Och när man ej orkar mera
Äta l'estomac malgré,
Som en hungrig tiger egnar;
Och se'n, pour ainsi parlér,
Sluka på vår Herres vägnar
Ända in på sistone.

Uti pojkstreck genomdrifven,
Som en skälm, naturligtvis
Blef jag tidigt nog begifven
I min ungdom på kurtis;
Alltid för den smärta ormen,
Hvar han kom, en flicka "slog,"
Lockad utaf uniformen,
Som satt på mig näpet nog.

Och jag samlade silhouetter,
Souvenirs af tusen slag,
Ringar, miniatûr-porträtter
Af små fröknars anletsdrag;
Fy! af bara "billeduer"
Maroquins-portföljen full,
Bjudningskort till Rendez-vuer,
Medaljonger utaf gull.

I min stambok, i förening
Med hvart namn är poesi
Och deviser utan mening
Eller sundt förnuft uti;
I hvart knapphål, i hvart snöre
I min pels, parole d'honneur!
Sutto både bak och före
Blå förgät mig ej — la Fleur!

Hvilket chaòs af hårviskor!
Blonda, svarta och cendré,
Sträfva dels, som tagelpiskor,
Mjukare en del, kanske;
Filten sjelf, som låg på hästen,
Var en hårduk, ta mig fan!
Och med "minnen" jag för resten
Stoppat opp en hel bulvan.

Fastän i triumf jag mången
Gång ur striden gick, dock vid
Hohenlohe blef jag fången
Af en Holsteinska en tid;
Men då slutligen jag af en
Händelse blef henne fri,
Plötsligt hon i fästningsgrafven
Dränkte sig af jalusi.

Eljest som en sparf vid boet
Kläckningstiden, vid sin qvast
En trollpacka, — så vid stoet,
Höll hon sig i ångsten fast;
Sans façon med mig i spetsen
För sqvadronen satt ma chère

Tvenne marsch-dar uti sitsen
Eller någonting så der.

Men korpgluggar ock min tärna
Hade två, som glänste så,
Att hon för dem ganska gerna
Kunde köpa fisk en gros;
Och för min, — som en passage — o!
Dör uti la sentinelle,
Hennes blick bort i Adagio
Smälte, som en karamell.

In med kopplet — stryk opp plymen!
Och la Fleur! låt se att du
Har i ordning balkostymen,
Till i afton klockan sju!
Borsta släpmunderingshatten,
Dofta in ett par glacé-
Handskar väl med rosenvatten
Eller cedro, ett, tu, tre!

Fäst på fracken aiguiletten;
Rör på dig — mauvais sujet!
Jag af längtan till ”baletten”
Darrar ju, som ett gelé!
Spar ej Cosmetique i mina
Stripiga boucles d'amour;
Ty i qväll jag måste tina
Opp ”min flammas” isnatur

Visa nu, att jag aimable — — —
Aj! — du svedde med din tång
C'est un bète; — Ah! que diable?

O! min vackra polisong!
Nå — för hundrade granater!
(Slyngel! gör dig ej distrait!)
Pipskägg à la Henry quatre
Och mitt hår à jeune français!

Ah! jag missen skall trainera
Tam, som Ladyn i mitt stall,
Tills hon lärt sig att changera
Känslor och bli mindre kall;
Men — för att mig inte dumma,
Säg, om jag ej spela bör
Företrädesvis "den stumma"?
Nå! min Psyche — och la Fleur!

Dig — min slaf! jag ger en hacka;
Dig — min spegelbild! en kyss;
Jag er begge har att tacka
För jag blifvit så der nyss
Lejonet vid alla feter;
Ni mig gjorde småningom
Till sanskyldig petit-maitre,
"À foi de Gentil-homme"!

Fort — allert! bind mina tvenne
Gräfsvinshundar; och som sagt,
Marche! allèz! — och "slå i henne",
Att jag är i natt på vakt;
Ej la belle är mer på moden,
Nej — fi donc! hon är för spak,
Flugan lik i sockerboden,
När hon fått på tårtan smak.

Och den unge officeren
Gick lättsinnig, yr och lätt
Och otvungen i maneren
Från sin silfver-toilette,
Jodlande, tills i salongen,
Bland de skönas haute-volée,
Han försvann i pelargången
Amor lik bland Gracerne.

Sen han flugit första valsen
Och gått makligt sin la Chasse,
Han sig lungsot fick på halsen
Af en enda smultron-glace;
Ack! det är så här i lifvet:
Att, när döden på ens dörr
Slår, man blir ej öfverdrifvet
Lustig och Coquette, som förr.

———

Våren.

Himlen blånar, sippan rinner
Blygsamt opp ur vinterns snö,
Blek med tårar uppå kinden,
Isad utaf morgonvinden;
Solen som för henne brinner,
Kysser rodnande sin mö.

Genom moln han svartsjukt sticker
Gyllne strålar, liksom spjut,
Efter fjärilar, som komma
På kurtis till liten blomma,
Som på smärta stängeln spricker
Till en fullväxt lilja ut.

Ängen grönskar, strida bäcken,
Som kristallen klar och kall,
Skir och genomskinlig rinner
Hvirflande, tills den försvinner
Stupande bak videhäcken
I ett lodrätt vattenfall.

Vestan blåser, fåglar drilla
Uti dunge och i dal;
Dock — hur fröjdfullt tonen klingar,
Lärkan öfver boet svingar

I bekymmer, tills den lilla,
Söta ungen bräckt sitt skal.

Druckna flugor, som poeter
På Lycksalighetens ö,
Glänsande, som guldstoft, simma
Lätt på luftig silfverdimma,
Frossande af bara ether,
Tills de utaf vällust dö.

Björken löfvas högt i toppen;
Det är ljumt i solig vår!
Bländande narcissor, fina
Styfmorsblommor slå ut sina
Hjertblad — och i fulla knoppen
Snart hvar rosenbuske står.

Sina rendez-vous i lunden
Stämma orrarne i ro;
Kära, blundande de spela
Smäktande ur minnet hela
Körer uti midnattsstunden
Om en oförgänglig tro.

Stolt, som Vikingen i hågen,
Örnen genom åskmåln drar;
Och hans seniga och styfva
Vingar stormens böljor klyfva,
Liksom förr ett drakskepp vågen
Uti tvenne hälfter skar.

Haren på kostymen färgen
Ändrat har från hvit till grå,

Skator uti apeln bygga;
Och från slätterna de stygga
Björnarna från Sevebergen
Dit tillbaka återgå.

Göken gal, — i näfverluren
Tuta byggdens vallhjon på
Neckens polska, skällan binglar
I hvar dalgång, — ormen ringlar
Sig på stenarna i muren
Och i skogen vaktlar slå.

Fin i vexten, lätt på foten,
Mellan grenarna åstad,
Qvick som pil'n, den jägarn kastar
Efter hinden, ekorrn hastar
Ifrån granens topp till roten,
Smidig, vig och lefnadsglad.

Svällande pionen glöder
I sin enveloppe af blad,
Svanor segla långa tågen
Hem igen på heta vågen;
Och från norr till yppig söder
Flyga ejdrarna i rad.

Svalan vänder ock tillbaka,
Af sin hemsot mest förtärd.
I de ljusa sommarnätter
Sjunger näktergal'n sonnetter
Melankoliskt för sin maka
Om sin långa pilgrimsfärd.

Omkring klöfverblomman snälle
Surra trägna arbetsbin,
Myran drar till stack, på enen
Mogna bären — och syrenen
Är från topp till fotabjelle
Klädd i galla gridelin.

Ömt och kärligt kuttrar dufvan
Ock på kullen leka lam,
Häggar dofta — och jasminer,
Liljkonvaljer, georginer
Skifta färger — och på tufvan
Några smultron sticka fram.

Viporna i bruna ljungen
Sina gula ägg ha lagt;
Blåa klockor, sensitivor,
Nakna jungfrur och gullvifvor
Stå i sommardrägt i dungen
Omkring källorna på vakt;

Och när himlablossen tåga
Öfver fästet, nattviol'n
Utaf vårdagg ljuft berusad
Och af aftonsvalkan tjusad,
Ångar, tills hvar stjernas låga
Släckes ut af morgonsol'n.

Mätt på ras med vintergrönor,
Zefir, svärmande och yr,
Ömsom till Linnæan flyger
På en Fransk visit. — än smyger

Han till chaira tusenskönor
Ut på näpna äfventyr.

Men förgät-mig-ej jag bryter,
Stånd med eterneller i;
Och bland lefvande idyller,
Gömd för sol'n, som allt förgyller,
Jag i skuggan åt dig knyter
Vårens första krans — Mari!

Örlogsmannen.

Hu! jag vämjes vid att tvina
Mer på "Holmen" på de skrina,
Stela stalperna,
Tråna bort i trädens skugga,
Stå fastnaglad der — och hugga
Vid brobänkarna.

Annat är, när nordan hvisslar
I hvar tågstump, så det gnisslar
Uti taljorna,
Alla klutar sitta spända
Herrligt utaf medvind ända
Opp i topparna.

Fröjden svallar i det unga
Sjömansblodet, att få gunga
Högt i märsarna,
Surra fast sig vid de läckra
Rårna, famna om de smäckra
Fina stängerna.

Hvad det smakar att få sticka
Ut i sjön — och hafsluft dricka
Friskt ur böljorna,
Skölja spånorna i fraggan,

Lustigt döpa kronoflaggan,
Blöta trossarna.

Nöd och lust med vänner dela;
Med hvar storm om lyckan spela;
På den blåsiga
Skansen i hvart anddrag tömma
Helsa, nya verldar drömma
Om i kojerna.

O! så ljuft det är att vara
Ställd på utkik i de klara
Sommarnätterna
Och på haf och himmel akta,
När som skeppet glider sakta
Mellan skärena.

Muntert är, då allt i ljusa
Lågor står — Och kulor susa
Mellan plankorna,
Fast man vettet måste föra
Med sig, höra opp — och röra
"På galoscherna;"

Allting i ett nu förena;
Seg och spänstig i hvar sena,
Qvick i tankarna
Och i benen, som en tätting;
Härdad, som en ankarketting,
Lugn i farorna;

Passa rodret, vända, dreja,
Sköta seglena — och speja
Efter läckorna,

Bota skadorna, handtera
Änterbilor — och servera
Bombkanonerna;

Visa tänder, tvenne rader,
Närmast lika karronader
Och ihåliga;
Lägga styrbords bi; — i draget
Ge dem långskepps glatta laget,
I refbenena.

Dricka grogg — och ha gevären
Alltid klara för affären,
Slipa sablarna,
Feja — och beslagen glätta,
Pumpa — och från gångbord tvätta
Af blodfläckarna.

Och till landgång snabbt sig plaska
Fram med årorna i raska
Tag på sluparna,
Raka strecket tills barkassen
Hväser som en orm i vassen
Bland neckrosorna.

Lefve hafvet; ty alls inga
Brödbekymmer fins der; — ringa
Sorg i sinnena;
Fria chancer, lif i spelet,
Gladt humör hos skeppsbefälet
Och matroserna.

För beckbyxan är en stuga,
Som ett korthus för en fluga;

Under rökiga
Tak hans håg mår, som en grodas
I en storknäbb; — O! så frodas
Gräs på svälterna!

Ah! landkrabban lika mycke
Eld har i sig, som ett stycke
Is på fjerdarna,
Och knappt så pass lif i kroppen,
Som en tjuf, sen man hängt opp'en
I rånockarna.

Hellre vill jag i en bränning,
Multna, svept i en pressenning,
Vräkt på bankarna,
Såsom det förlista vraket,
Eller remna som ett naket
Skrof mot klipporna.

Än gå åt af hetta, proppa
Magen full af hafresoppa
Till kräkpulverna,
På ett Lasarett omkomma
Af andtäppa som de fromma
Och andäktiga.

När en sjöbjörn fått för långa
Refvor, grundskott, hål och många
Skrån i tarmarna,
Och kallt jern, i innanmätet,
Öfver bord med guds-belätet
Och köttslarfvorna!

Levérn.

Nyss uppstigen, i nattrocken
Unga herrn med obrändt hår,
Röda ryska stöflor — och en
Turkisk mössa af drap d'or,
Ibland blommande mimosor
Andas in en ljuf odeur
Af extracter på törnrosor
Och essencer aux mille fleurs.

Ej han gitter resa kroppen
Från sin spänstiga Chaise-longue,
Knappast nog att höja opp en
Arm till klocksträngen en gång,
För att ringa på Sergeanten,
Som der skälfver utanför
Och nog vet, att herr Löjtnanten
Har ett helfvetes humör.

Så sjelfsvåldigt, som en fröken
Läppjar på sin cigarrett
Och utandas etherröken
Vårdslöst, näpet och coquette,
Suger han med grace och mycket
Flegm sin lavapipa med

Retande bernstensmunstycket
Och ett skaft af cederträd.

På en virkad Persisk matta,
Caïn, en långhårig en,
Ligger stödjande sin platta
Trubbnos mot sin herres ben,
Medan Hildur, svarta taxen,
Smidig, som en orm — och slät,
Hal som ålen, blank som laxen,
Sofver i det ena knä't

Liknöjdt under spegelborden
Tvina les auteurs classiques,
Sånggudinnorna från norden
Och novellerna af Tieck,
Skönhetsrön af charlataner
Och fragmenter, slitna ur
Några Riddareromaner
Utaf Vicomte d'Arlincourt.

På ett skrifbord, glattpoleradt,
Snillefostrens fatebur,
Ångar lampan, parfymeradt
Doftar papier d'amour,
Står patentbläck, svart som natten;
Samt för pennor utan färg
Ett krystallglas, fullt med vatten,
Klart som det i Gräfenberg.

Absolut och nykter prosa:
Reglementerna, en fin,
Ligga, liksom pretiosa,

Gömda uti maroquin,
Ibland kram om hår och tänder,
En och annan "billedu,"
Årets toilett-kalender
Och de Kocks "le Tourlourou."

Noga afmätt på det gröna,
Lena hyendet, med djur-
Stycket, måladt af den sköna
Kicki, ett cylinderur
Pickar öfver hufvudgärden,
Hvilken mjuk, som bomull är,
Bland tablåerna och svärden,
Jagttyg, ridspön och gevär.

Men det lidit långt på dagen,
Som är azurblå och ren,
Och pendylen ren är slagen
Elfva för en timma sen;
Derför sista gång han sträcker
Sina dufna lemmar ut
Och ett ben i sender räcker
Fram åt byxorna till slut.

Dock förr'n färdig han paryren
Fått och sig i spegeln sett
Mätt på den och på frisyren
A l'enfant, är klockan ett;
Och en svärm utaf kamrater,
Lefnadslustens friska barn,
Likasom på en Theater,
Dansar in i boudoirn.

En drar doftande cigarrer
Ur ett pressadt etui,
Andra knäppa på guitarrer
Ett och annat ur Lucie,
En gör utfall med floretten
Mot en Sphinx af gjutet jern,
Några mönstra toiletten,
Som är prydlig och modern.

Flera lustiga rouéer,
Equivoqua på allt vis,
Prata bara om soupéer,
Dans, sötungar och kurtis,
Medan några prûda åter
Häckla fruarna i rop,
Och förtälja anekdoter,
Som de sjelfva smidt ihop.

Incroyabler, lefnadsmätta
Äfventyrare i stort,
Om merveiller blott berätta
Och Conquétter som de gjort.
Ex professo för hvarandra,
Con amore vidt och bredt,
Kritiska flaneurer klandra
Alla damers ben de sett;

Gissla dagbladspolitiken,
Den de påstå hylla en
"Ministère från Tegelviken";
Snusa och förakta sen:
"Packets tilltag, rabulismen,
Käbblet mot regeringen

Och den crassa egoismen
Hos ofrälse Riksdagsmän";

Tadla den och den "brochyren",
"Det anstötliga deri,
Att inblanda statsbestyren
Uti sitt skriftställeri",
Och förbanna hvarje snille,
Som ej är i "kupans" våld
Eller vill, som "hunden fille",
Ta af kamarillan sold.

Fullblodsyngeln ock "talanger"
Derför nekar hvar och en,
"Som i en sjelfständig genre
Vågar stå på egna ben;
Aftonbladet glöms ej heller;
Men att egna det kritik
Är att så på isen — eller
Koka soppa på en spik.

Tiden ilar, men vi dricke;
Langa hit Champagnen fort!
Värden hvisslar — och hans "Nicke"
Gör adrett med vin och kort.
Opp nu hissas rullgardiner,
Undan skjuts hvar jalousi —
Och den heta solen skiner,
Som en bål med glace-pounche i.

Nicke svettas, pustar, torkar
Hartzen bort — och drager sen
Proppar opp ur flaskor — korkar
Flyga; högt i taket re'n

Fraggan står, — Volthäter vinkar
I salongen — och en öm
Fänrik på pianot klinkar:
"Goda gosse! glaset töm!"

Pannor klarna, kinder glöda,
Lefnadshimmeln ljusnar opp,
Läppar mysa purpurröda
Såsom neglikor i knopp;
Ådror spritta, ögon spela,
Laget växlar tidsfördrif;
Och de cirklade och stela,
Affecterade få lif.

Så ett rummel börjar genast,
Som far fort till klockan tre,
Då man skils, att fyra senast
Träffas åter på dinér,
Äta aborr på blå porten,
Dricka soda, om igen
Fresta ödets nyck i korten
Och se "nya öfversten."

Sen seigneurerna försvunnit
Med allt deras stoj och stök
Och den friska luften hunnit
Skingra dam och tobaksrök,
Löser Jules i gyllne degeln
Opp balsamisk mandeltvål
Och skär skägget bort för spegeln
Med en knif af silfverstål.

Nu

Nu med vigtig min han skänker
Sin person en stolt coup-d'oeil,
Förrn han sätter sig — och tänker
Gud hvet hvad? — i en fauteuil,
(Klädd i sammet med guldborder,)
Med sig sjelf för bålt tillfreds;
Och jockejen får en order
Att ha voityr'n tillreds.

Bums en klatsch på gatan smäller
Och det rullar om ett hörn,
Hofvar skrapa, Brutus skäller
Och Gentil står framför dörr'n;
Spanskt draperad i slängkappan,
Med sin favorit förut,
Ilar hjelten utför trappan,
Klädd så här på en minut:

Väst från Hamburg, ett par splitter
Nya benkläder af dräll
Och en skjortnål, blank som glitter,
Formad som en eternell,
Väl ett qvarters höjd på klacken,
Blygrå hatt, en carmosin-
Färgad långhalsduk, — och fracken,
Sydd af "Åberg från Berlin."

Håret stubbadt tätt i nacken,
Hvilken derför liknar hardt
När en skatas, — Chapeau-Claque'n
Lutad nästan på tre qvart,
Cicelerad knapp på käppen,

Kängor utaf tyg — och så
Penslade på öfverläppen:
Två moustacher, ytterst små.

Sist han girar fram i giggen
Så osäkert som i snön
Någon Tilbury, som Briggen
Oscar i den spanska sjön;
Blank är selen — och beslaget
Lysande som guld, af blått
Redgarn tömmen, hufvudlaget
Med rosetter öfversådt.

”Usch! det går,” (som Spångberg sade
En gång, när han valsade
På en Nyårsbal — och hade
Fröken R... till moitié;)
Öfver bryggan åt ”Djurgålen,”
Qvickt, som utför Götha-elf,
Tills vid Klingbergs ändtligt fålen
Hejdar sig af vana sjelf.

Der man klappar om grisetten
Med ett visst ironiskt hån,
Ser på henne, med lorgnetten
Fästad fräckt i ögonvrån,
Kysser ”Jungfrun i det gröna,”
Smeker lystet knäsatt mö —
Och tangerar djerft den sköna
Dubbelvågens hvita snö.

På de öma turturdufvor,
Spaka, som Arkadiens lam,
Liksom smultron uppå tufvor,

Barmens charmer sticka fram;
Motståndskraften ljuft försvinner,
Sjelfbeherskningen far "weg,"
När mot hjerta hjerta brinner
Och man andas "bec à bec."

Dandyn sig i fröjd fördjupar,
Tills han schachmatt vänder om
Först i dagningen och stupar
Tung som bly, med cassan tom,
Sinnet dufvet, känslan bitter,
Smaken vidrig, blicken skum,
Hos sin egen dam, som "sitter
För sig sjelf på eget rum —"

Och syr svarta spännhalsdukar
A la mode des militaires,
Går på operan — och brukar
Liten hatt "couleur de chair"
Och shawletter, hvilka dofta
Patschouli på långa håll,
Sammetsskor och sidenkofta,
Ferronier och parasol.

Ack! de vexla dagens stunder
I ett fortsatt sinnesrus,
Tills bland galna vagabunder
Jorden blir ett glädjehus;
Der man trängs, som i tartaren
Eller på den nya bron,
Och går långt, så vidt man har en
Viss jargon, som kallas ton.

Natten i Bleking.

Frisk är stormens vilda susning
I den svala lund,
Doft hörs vattenfallets brusning
Der i aftonstund.

Månan på ett åskmoln simmar,
Som en verld i brand;
Blixten som ett eldsvärd glimmar
I en blodröd hand.

Mellan tufvor rinner bäcken
Utför kullars bädd,
Ringlande på blomstertäcken
Ned till hafvets brädd.

Trasten slår, en Filomela
Drillar tjust och öm,
Elfvor dansa, neckar spela
Uti skog och ström.

Liljan lutar sig mot klippan,
Sorgsen, blek om kind,
Ljuft förstulet suckar sippan,
Kysst af flygtig vind.

Fjäriln hos sin ros har domnat,
Söfd af källors sång; —
Och den rädda haren somnat
Trött af dagens språng.

Perldagg som juveler glindrar
I en myrten-krans;
I hvar droppes spegel tindrar
Någon stjernas glans.

Men mitt hjerta, det är öde,
Som ett utrymdt slott,
All min sällhet hos de döde,
Jag en skugga blott.

Matrosen.

Bland stormar och böljor vill jag dväljas,
Jag önskar ej längre af landtluften qväljas,
Orkanen och striden, dem älskar jag båda,
Jag andas så lätt der farorna råda;
Jag tål icke vestans qvalmiga flägt
Och ej dess balsamiska ånga;
Jag tål icke vårens rosiga drägt
Och vill inga fjärilar fånga.

När nattvinden susar dyster och kall,
Då klyfver jag fräsande vågor;
Jag styr genom hvirflande bränningars svall
Vid norrskenets fladdrande lågor!

En flicka jag egde med rosenhy
Och lockar svarta som midnattens sky
Och eld i det högblåa öga;
Men döden kom, — och bister och blek,
Han stal bort min lilja, bröt stängeln vek
Och klagan han aktade föga.

Då flydde mig allt, både glädje och hopp;
Ty kärlekens sol, som så härligt gått opp,
Sjönk blodröd i tårarnas bölja.
Jag ilade hän till det skummande haf

Och oceanen en fristad mig gaf
Till dess jag min Hilda får följa.

O haf! jag offrat dig lugnet förnöjd,
I din vaggande famn var min endaste fröjd,
Jag älskar ock dö i ditt sköte;
Jag önskar till lön för mödan en gång
Begrafvas i djupet vid stormens sång.
O! att i din famn du mig slöte!

Rodrik.

Må fritt den, som vill, efter högheten fika
Och högljudt om menniskors dyrkan predika,
Och sitta för gunsten, som hundar får bröd,
Knäböja för våldet, de svaga förtrycka
Och hånle i mjugg åt den armes olycka,
Som gamle kung David vid Uriels död.

Må gerna, som Delila Simzon, hin håle
Den girige fresta med guld — och den snåle
Bland hopade skatter förgås utaf nöd;
En gång, när att samla han icke mer orkar,
Försmäktar hans tunga — och gomen förtorkar
Af törst — och dukaterna bränna som glöd.

Ack! väl är det ljuft att, i skuggan af linden,
Få kyssa en flicka med rosor på kinden
Och luta sitt hufvud mot liljehvit barm;
Men att så i evighet sitta, vi tvenne,
Hon ledsnar vid mig — och jag tröttnar vid henne
Och luften i stugan blir instängd och varm.

Och derför i vingarna fattar jag tiden,
Liksom i balletten, Bergskotten Sylphiden
Och lindar om smidiga midjan min arm
Och gör så med vestan en ronde omkring verlden

Långt bort från den ängsliga, murade härden,
Som gerna för min skull må spricka af harm.

Ej längre jag trifs att i spiselvrån sitta
Med dörren på glänt — och i vindögat titta
På verldenes gång, som en fogel i bur;
Min själskraft förlamas — och hjertblodet bleknar
Och märgen förtorkar — och jernviljan veknar,
Af tvinsot förtäres min fria natur.

Nej! ut att i ödenas vexlande skiften
Gå öppet och framåt sin bana till griften
Och ej någon fotsbredd ens vika derur;
Mig lyster ej krypa för makten, ej tigga
Om ära, ej smickra de stora, ej ligga,
Som kattor vid nådenes dörrar på lur.

Mitt sinne jag vill i den fräsande bölja,
Likt svanen de glänsande vingarna skölja
Och flyga i kapp med det brusande haf;
Bekymren och sorgerna önskar jag skingra,
Jag vill ej, som masken, i stoftet mig slingra
Och kräla i jorden — och lefva som slaf.

När vårsolens flamma sig nästa gång tänder
Och vågorna skumma mot isfria stränder,
Som Aron jag fattar min grönskande staf,
Tar afsked af hemmet, och glömmer förlusten
Af flickan, jag lemnat — och ilar till kusten
Och lossar min drake och seglar utaf.

Det qvalmiga lugnet ej mer mig behagar:
Det slappar mitt mod och min styrka försvagar

Och tiden den blir mig enformig och lång;
Ack! visst äro träden och blommorna sköna,
Men mot oceanen, den svallande gröna,
Är skogen för inskränkt och dalen för trång.

Långt hellre på skurade däcket jag sitter
Och bländas af sprittande guldfiskars glitter
Och ler åt najadernas luftiga språng,
Ser sjödruckna nympher med skafgräs om pannan,
Som vällustigt dansa och famna hvarannan,
Och hör på de hvirflande vindarnas sång.

Det mulnar i luften, men ljusnar i hågen
Och piper i seglen — och hvisslar i tågen
Och hviftar i vimpeln på bäfvande topp;
I märsen jag gungar, som gossen i vaggan,
På saltsjön, som rullar så doft — och i fraggan
Min sjöfröken badar sin vindlätta kropp.

På hvalarnes ryggar min skeppsjulle hoppar
Så lätt, som en stenget på Alpernas toppar,
Och yr, som på steppen en hingst i galopp;
Och afgrundar glupa, som hungriga hajar
Och stormarna slitas om flaggan, som svajar
Och klipporna sticka, som vidunder, opp.

När sist jag blir mätt af att svärma kring hafven
Och pilgrimen lik vid den heliga grafven,
Jag är af den irrande vandringen trött,
Jag andas ut lifvet och sveps i min flagga
Och vräks öfver bord, att i bränningen vagga
Och slumrar, som barnet i lindan så sött.

Mitt minne bortspolas af stormen; ty smärtan
Förgår som en dyning i sjömännens hjertan,
Sen liket är nedsänkt och drufvorna blödt;
Flygfiskar allena mitt graföl begapa
Och skränande stormfåglar spela mitt drapa
Och giriga hafsörnar äta mitt kött.

Tonnerre.

Glad jag satt och njöt af friden
I mitt hem — jag märkte striden,
Men på håll naturligtvis;
Pöbeln rasade, nationen
Var i spänning — och passionen
Jäste våldsamt i Paris.

Doft, som åskor öfver jorden,
Hämndens echo skrek om morden
Och vår helvetesmachin;
Ryktet fick i väderkornet
Snöpligt os af tempeltornet,
Kungligt blod — och press och hin.

Argt, som hydror, alla riken
Gapade mot Republiken,
Att den äta opp "i ett",
Som en Boa sluker haren;
Bah! vår tuppkam, ej gloiren
Kring vår örn de nånsin sett.

De i oss blott funno låga
Rofdjur, skapade att plåga
En Marie Antoinette;

Ah!

Ah! halfnakna Sans-cülotter,
Råare än Hottentotter,
I Greve-torgets toilette.

Våra vackra frihetsfanor,
Med tre färger utan anor,
Hissade vi ett, tu, tre,
Folket, som, nyss fräckt i minen,
Slogs om plats vid guillotinen,
Stred nu ”pour la liberté.”

På hvart berg vårdkasar tändes;
Oriflammen igenkändes!
I hvar by stormklockan klang,
Gällt Marseiljer-hymner ljödo;
Enthousiasme och fruktan bjödo,
Man ur hus ”till samlings” sprang.

Straxt blodmånglarn sina horder
Gaf en åderlåtnings order
”À la satan dans l'abime,”
General Cûstine befälet
Och så började krakelet,
”Contre l'ancien regime.”

Hur det slöts vet hela verlden;
Jag var med på ledungsfärden
Allt från Brest och Quibèron
Till landstigningen vid Cannes,
Ordonnance jag var hos Lannes,
Med om mordet på Dillon.

Skallet drog sig åt Rheintrakten
Och jag kom så med på jagten,
Drifven dit af fosterländsk
Känsla och lättsinne lika.
Hoppet svällde, som de rika
"Stackarna vid Wosnesensk." *)

Ha! jag egde blott geväret,
Två tjog skott i bandoleret;
Ingen enda möbel mer
Än fängnålen och skurstickan
I mitt commiss-skrin — och flickan
I mitt hjertas högqvarter.

Men mot Ceciles kärlek ringa
Var allt jordiskt gods — Ack! inga
Skatter denna vägde opp;
Själen, som kappränningshingsten,
Flux vi kopplat, till den tingsten
Flög i hvinande galopp.

Som en lössläppt galning, stormen
Yrade omkring platformen,
Der jag gick på post — och dref,
Grubblande i midnattsstunden,
När Belmont, som kom med runden,
Smög till mig ett sorgebref.

Griften, fast i lösen mången
Suck jag honom bjöd, den gången
Ej ranzon tog af mig; men — —
Hon är multnad längesedan,
Som ett annat lik; — dock! svedan
Bränner i mitt sinne än.

*) Anakronismen torde förbises.

Karlar! kunnen J väl undra,
Att af alla mina hundra
Skråmor denna är mest öm?
Hon var ju mitt hjertas hjerta,
Källan till min fröjd och smärta
Och min ungdoms gyllne dröm!

Rundt omkring det gick i skallen;
Svindlande jag stöp på vallen,
Fast jag var en krigsman bold.
O! det tål en tår på tanden.
Kom — kamrat — och räck mig handen!
Ty min syn är fan i våld.

Jag ej skiljer vin och vatten
Mer, ej dagen ifrån natten;
Allt är svart; — Ack, Gud förlåt!
Halsen — ta mig skock! jag ljuger!
Är den enda lem, som duger;
Hvar är disken? marche, — framåt!

Äkta sorten — två bouteljer!
Om du blundar, när du väljer
Vin åt mig, jag då, mon ange!
Stjäl en kyss för hvart af strecken
På din tafla; — mitt fälttecken
Är en örn, som tar revange.

Ack! de Italienska krigen!
Om de räckt evinnerligen!
Rakt igenom paradis
Bar durchmarchen, segerleden;
Den Campagnen var ett eden,
Ljuft på alla sätt och vis.

Friskt var sinnet, modig hågen,
Ödets gunst oss väl bevågen;
Mynt i högar, med allt slags
Pregel, låg oss jemt i vägen,
Som i Peru, enligt sägen,
För Pizarro fordomdags.

Tanken, liksom näktergalen,
Gerna trifs i Haslidalen,
(Sol'n der strålar jemt i skyn!)
Eller flyr den till en stilla
Skog på Borromeos villa,
"Wo die goldorangen glühn."

Bella Isola! jag drömmer
Om terrasserna! ej glömmer
Jag din dimmas skira flor,
Lago Maggiores vatten,
Rosendoftet, månskensnatten,
Skiftande, som perlemor.

Dina myrtnar, purpurdrufvor,
Guldfasaner, blomstertufvor,
Sammetsmattan zafirgrön,
Gyllne fjärlars yra hvimmel,
Klara källor, blåa himmel,
Svanor, bländande som snön!

När jag var der första gången,
Klef jag "stört" in i salongen,
Genomvåt, som en matros
Efter blötan; I sin Emma
Satt en skräpig fogelskrämma
Och en nyss utsprucken ros.

Kors! jag kom ju durch från slaget,
Der vi hade öfvertaget;
Tvert min arm, bravissimo!
Snärjde sig om flickans smärta
Lif, som ormen kring ett hjerta,
Kedjan kring kung Enzio.

Tanten fick i en handvänning
Både spasmer och krampkänning
Och vardt röd, som en pion;
Men tvi den, som är förlägen!
Hon kom "marche forcè" ur vägen
Och niècen tog raison.

Häxan, som i ensligheten
Slök nervdroppar i förtreten,
Klunktals sväljde ner sin harm;
Jag och flickan hök och dufva
Lekte, tills jag slöt den ljufva
Ungen till min tjusta barm.

Så blef Julietta skatten,
Men hon, — skål! — fy! — jag tog tratten
För en mugg — Victoria!
Och ser hvarken sol och måne
Eller — — blef vid Castiglione
Kär i Joachim Mûrat.

Låt ej kyssar, hur de brinna,
Trollnät kring ditt hjerta spinna!
Qvinnolist är dagligt bröd;
Häfda barmen känslor ljuger,
Sucken är förställd; du suger
Gift ur munnen rosenröd.

Sen jag sluppit väl ur snaran,
Som ett lo jag varsnar faran,
Vädrar gillret; rädd jag flytt
Äktenskap, som digerdöden;
Som en ål på älskogsglöden
Jag ej vrider mig på nytt.

Stopp! ej mina ådror svalla
Mer, de flyta vinterkalla
Liksom blod i fiskens kropp.
I mitt bröst, det sällhetstomma,
Knoppas ingen fridens blomma,
Trifs ej kärlek, tro och hopp.

Vänskap! gyllne larf på naken
Lögn, med färg, som retar smaken,
Lumpna kart med purpurskal,
Frestarn sjelf i Biskopskåpa,
Ljuf, som smickret, hal som såpa
Och som glädjeflickan fal!

Sjelfbedrägeriets gyckel!
Egennyttans falska nyckel
Till det tempel, lömskhet hvälft!
Judas, mästaren förrådde,
Eva fan till synd förmådde
Och hon svek sin egen hälft.

Hvad är det vi kalla ära?
Ett förblindadt högmods lära
Af inconsequenser full.
Hvad en knekt? en tanklös galning,
Som vill mördas för betalning,
Stympas för en drömbilds skull.

Jag blef utmärkt på slagfälten
Och fick nådigt utaf hjelten
Löften i oändlighet;
Men han gick till sina fäder,
Och jag går och slukar väder,
Huru länge, Herran vet!

Korset här, blessyren, kryckan
Är allt hvad jag fått af lyckan;
Aldrig hennes druckna Fée
Mig med någon solblick fägnat;
Alltid, när det välling regnat,
Var min sked i helvete.

Slumpen gett mig blott almosor,
Idel halmstrån, inga rosor;
Fru Fortuna nyckfull är,
Som en gammal retlig flicka.
Likt en istadig boricka,
Jemt så långt hon vill, hon bär.

Jag vid Valmykanonaden
Fick af Hoche fältväbelsgraden,
Och vid Kreml Napoleon
Gaf mig Heders-Legionen
Sen jag honom följt till thronen
Från kanonen vid Toulon.

Som det midtpå var afbitet
Är mitt lår, mitt skinn luggslitet,
Hjessan, som ett snöfält — och
Ryggen stel, — ja hela kroppen
Ifrån foten opp till toppen
Skroflig som ett marmorblock.

Pojke! kom och räkna hålen
Efter kulorna; — O! svålen
Växer öfver kroppens ärr,
Bragdens enda öfverlefvor;
Men, som kräftsår, själens refvor
Äro öppna jemt, ty värr!

Ej de läkas; — lifvet äter
På sig sjelf, — ju mer det fräter,
Glupskare blir dess aptit.
Snålt det tär på egna fingrar;
Det kring egen stam sig slingrar,
Som en hungrig parasit.

Här är märket af Cartechen,
Som nöp örat bort i brechen,
Här af bomben, som derpå
Sprang — och gaf mig detta brottet;
Om den gett mig nådeskottet
Af barmhertighet ändå!

Skälmen nöjde sig att klippa
Af benpipan, — jag fick slippa
Med en lindrig contusion;
Men den slog i stället neder
Helveteskolonnens heder,
Mönstret i vår bataljon.

När du föll i tårar smälte
Grenadjern. Sin unga hjelte
Höll den gamla stammen kär;
Max var man, fast vek som vidjan,
Som en fröken smal om midjan,
Spenslig som en bayadere.

Ge Clarense den locken åter!
Trösta mamma, när hon gråter,
Skjut min lifhingst! jag fått nog!
Så han bad mig: blodet stänkte
På revèren, — ögat blänkte
Än en gång — och barnet dog.

Sen jag med faschiner höljde
Liket; Jag och Cain följde
Med till grafven på glacin;
Hunden der jag sköt för pannan,
Ej hans älskling någon annan
Skulle kalla mer för sin.

Der bland saftigt gröna kullar
Rhein sin silfverbölja rullar,
Reser sig ett bergfast slott,
Mot hvars gråa täljstensmurar
Kyrktorn äro skyllerkurar
Och palatser lusthus blott.

Vågorna dess grundval skölja,
Tinnarna bland moln sig dölja,
Nejden rundtomkring är tyst,
Och så folktom och sorgbunden,
Att man hade hört på stunden
Om en dufva maken kysst.

Ung Clarence gick i förmaket
Med det Göthiskt hvälfda taket,
Stolt och brusande, som Rhein,
Skön, fantastisk, tankfull, egen,
Lätt, att man knappt hörde stegen
På ett isglatt golf af sten.

Någonting förnämt högdraget,
Som "stack af mot hvardagslaget,"
Låg i hållning och i skick
Och en air af själens adel,
"Utan fläck och utan tadel,"
I hvarenda min och blick.

Oh! det var en näpen ranka,
Lång och välväxt, som "de schlanka"
Damerna på Tassos tid,
Som förtjuste troubadourer,
Tinade opp isnaturer,
Gåfvo lif åt sång och strid.

Ställningssteg jag gjorde; tärna!
— Sade jag: — din lefnadsstjerna
Har gått ned, fast i triumf;
Häng ej läppen, — här är flätan;
Solsken kommer efter vätan,
Som på simpla hackor trumf.

Fi donc! Contenance en smula
Max har stupat för en kula,
Sen du smekte honom sist;
Pip ej! Kejsarn sjelf, granater
På dagordern skref: Soldater!
Gardet har sin prydnad mist.

Gossen föll med segerkransen
Om sin tinning; vapenglansen
Lyste opp hans äras stig.
Skönt han sjönk med svärd i handen,
Fäktande han gaf opp anden,
Sista sucken flög till dig

Nu "nach Hölle" rök allt qvinligt,
Uttrycket blef öfversinligt,
Ögat idel blixtrar sköt;
Pannan klarnade, som dagen;
På de marmorhvita dragen
Trottset all sin rödfärg gjöt.

Rak i lifvet, som en poppel,
Som Diana med sitt koppel,
Högsint stolt och segermätt,
Vardt hon bara eld och flamma;
Men det räckte ej; — anamma!
Saknaden tog ut sin rätt.

Hon förtvinade af sorgen,
Som en instängd ros i borgen;
Tiden utan Max blef lång,
Fast det led. Vi kistan förde
Till ett hvalf, som förr tillhörde
Connetabeln af Bourbon.

Hvad är klockan i hotelet?
Aj! jag tror det spruckna skrället
Pinglar sju i Notre-Dame.
Topp! vi hinna supa knäppen,
Bror! det kliar så på läppen
Och min törst är för infam!

Grålle! är det du, som gråter?
Flödar känslan i dig åter
Öfver, som en mogen böld?
Skakas du af feberdrömmar?
Det i alla ärr och sömmar
Rycker! darrar du af köld?

Vräk samvetet under bordet!
Tänk på — fan — och ej på mordet
Och var filosof, min vän!
Trösta dig! prat, — om du lifvet
Tog från en, — så har du gifvit
Tio andra det igen.

Qväf all ängslan i ditt inre!
Lite blod mer eller mindre
Tar så obetydligt rum;
Tyst, som grafven, är ditt offer,
Likets rôl, vid Sanct Christoffer!
Som en dominos, är stum.

Bah! jag också några gånger
Ockrat med min hämnd, fast ånger
Som konfekt, kom efter; — ack!
Men när sinnet är i svallning — —!
Eljest var det på befallning,
Som jag högg och skar och stack.

Gamla bössa! din rostgula
Pipa varit med, din kula
Gnäller hemskt i luften än,
Sen duc d'Enghien fick salvan
— Af den steken min är halfvan —
I löpgrafven vid Vincennes.

Hofer sina ögon hvälfde
Stelt; jag sköt så klippan skälfde!
Spöket, tror jag, går igen;
Men min själ! jag plägar bomma;

Andar

Andar äro endast toma
Foster af inbillningen!

Pulverhäxa! söta mamma!
Än en flaska af detsamma;
Vi krigsbussar — skall du tro —
Stå på benen, hur vi dricke;
"Gardet dör, men ger sig icke!"
Röt Cambronne vid Vaterloo.

Der jag också satt emellan,
Men kom lefvande ur fällan,
Fast som Josef — med förlof —
Naken och i detta skicket,
Hejsan! sen jag satt i sticket
Hälften af mitt arma skrof.

Hu! i Rysslands stepper beto
Vi i gräset; Der vi sleto
Ondt, som bulldoggar i band.
Fransmän domnade, som flugor,
I Boyarernas badstugor
Vid det stolta Moskwas brand.

Vid det frusna Berezina
Multnar kärnan af de dina,
Fader, kejsare och Gud!
Sig förirrade Condoren,
Segern vek från Lejoncorpsen,
Lyckan frös i ärans skrud.

Det var tyg, som höll, i donen,
Änskönt bristen; från baronen

Ned till marketenterskan:
"Har jag, har kamraten", lagen
Var och ordningen för dagen,
Lösen ifrån man till man.

Oh! vi redde, som kökssvenner
Till "plomb-pudding;" saucen bränner
Sår i gomen; hvem, som kom,
Blef serverad. Också Ryssen,
Som en mö vid första kyssen,
Vände rädd och skamflat om.

Såg du schocken och quarréen,
Der de, "hast du mir gesehen"?
Skuro mig den flisan; — men
Högg man sönder oss i smulor,
Saltade vi ock med kulor
In det bykets kött igen.

Mins du Tristans bronsanlete,
Blodsprängdt, som ett ondt samvete,
Och hans magra jern-skelett,
Sacre Dieu! med epauletten?
Distinctions-Corpralen, jätten,
Som strök med vid Auerstädt!

Torr och knölig, som den käppen,
Med blodigeln krökt kring läppen, —
Ah! jag menar hans moustache,
Såg han ut, som skam i sjelfva — — —
Men han slogs och drack för elfva
Och slök smidigt tios gage.

Alltid sköt han fram stormstegen,
Lydde blindt, som en lifegen,
Trumman; var den främste, som
Satte foten på bröstvärnet;
Som en nyckel vred han jernet
I hvart sår två gånger om.

Sire! — den bläcksvarta harpyen
Svarte kejsarn vid revyen: —
Numro ett vid Arcolebron,
Grenadjérn från Tartariet,
Gardet, Flygelkompagniet,
Marskalk Mortièrs division!

När han stötte ut dödspusten
Lät det, som en storm på kusten;
Jag fick resepass! Sergeant!
— skrek han: — och af rätta sorten;
Tag i morgon på rapporten
Opp mitt nummer, som vacant!

Herligt var att se le Févre,
Eldfängd, som ett stycke näfver,
Föra an en anfalls-marche;
Kroppen darrade af oro,
Gnistrande hans ögon voro,
Som fängpannor under charge.

Snillet ryckte i hvar fiber,
Rösten var af grof kaliber,
Jorden skalf vid hans befäl;
Blodet sjöd, som sprit i lågor,
Känslor vräkte sig, som vågor
I hans feberheta själ.

På vår orgels malmtangenter
Spelte hundra regementer
En fullstämmig krigsconcert,
Dofva "Lieder ohne worte;"
Det var ett grofkornigt forte
Af fältstycken och gevär.

Folk, som får på slagtarhuset,
Låg och flämtade i gruset;
Det blef fan till korfkalas!
Hjernor slogos in, som rutor,
Trossen samm i blod, som skutor,
Knotor krossades som glas.

Sprängda spillror af krutvagnar
Flögo omkring oss som agnar
Buonaparte vrok raskt omkull,
Liksom korthus Alpens klippor,
Lagrar mejades, som sippor
Lif afklipptes liksom ull;

Fålar fälldes, som ikorrar,
Hederssablar, riddarsporrar
Slamrade — och blodet rann
I skarlakansröda floder;
Det var djefvuln och hans moder!
Hvad den rotvis-elden brann!

Karlar stupade, som hjortar;
Aldrig himmelrikets portar
Var jag närmare, än då.
Hjelmar brusto liksom isar;
Ack! vi skollades, som grisar.
Sveddes styggt från topp till tå.

Månget högdjur föll, — kanonen
Skiljer inte till personen —
Kött är kött! hvem par hazard
Står i vägen, mister smaken;
Ho det är, gör ej till saken,
Åsna eller Leopard.

Vackra Egyptien, flicktjufven,
Eckmühls favorit, blef klufven,
Som en ostra, midt i tu;
Jag från Vagram — drick! jag spiller
Hälften i mitt pipskägg! — piller
Har i tarmarna ännu!

Nous allons, — Adieu, min sköna!
Pengar! — Oh, ma belle! Gud löna
Mig! hvar tredje gång, — ej mer
Jag betalar — vid Sanct Brita!
En kontant — och två på krita:
Så är alltid knektmanér.

Ha! du tiger, som en hummer!
Får mitt regementes nummer
Ej credit, — min hämnd blir stygg,
Slutliquiden noll in summa
Och min skuld afqvittad, gumma!
Med min krycka på din rygg.

Jag, en isbjörn från Archangel,
Friar till dig, ditt benrangel!
Gift dig! fick jag min figur
In i skrubben till dig smuggla,
En markatta och en uggla
Byggde bo i samma bur.

I gevär! — morbleu! jag känner,
Ej min brits igen, god' vänner!
Egde jag *en* korpglugg blott!
Halt! jag kryper, som en myra;
Wer da? spiltan nummer fyra!
Tapto slog; — salut! — sof godt!

Till min sista fältmanöver
Herre! jag din nåd behöfver
Blott — och trenne skoflar mull;
Ödets son är kall förkolnad
Och Cecile en dimmig vålnad.
Hjelp mig för Marias skull!

Men — hvad båtar, att jag beder?
I det gamla gardets leder
Bönen ej man stort förstod;
Vi på segern endast trodde
I armé'n — och den berodde
Ju på Kejsarn och vårt mod!

Vid mitt läger voro prester
Alltid ovälkomna gäster;
Ack, Tonnerre! du hitter nog
Till din himmel utan ledning,
Med Guds hjelp. O! mången hedning
Saligt, som en christen, dog.

Menskan skapar sjelf sitt öde,
Men Gud sörjer för de döde;
Eller dö de blott — hva ba!
Sällt, som kola af i feber?
Bli Dûroc, Dèsaix och Kleber
Då fördömda? ha! ha! ha!

Släppas endast krämarn, skrifvarn,
Tiggarmunken och dagdrifvarn
In i Eden af Monsieur
Simon Petrus nu för tiden?
Måste kanske invaliden
Gå och posta utanför?

Skyllra, när af kyrkans fäder
Någon Bisp i vigda kläder
Öfver tröskeln går? — tout beau!
Jo, jag tackar Herr Abbéen!
Men — jag tror, i Elyséen
Går ej gardet in derpå.

Du kallflinar, arma skugga!
Vill du mig med lian hugga?
Hur du kramar än min hand
Gast! — och rynkar ögonbrynen,
Död! jag ser dig stint i synen;
Hu! — jag drömmer så ibland.

Till Emili.

På den kalla Mälarstranden,
Som en ros i paradis,
Har en blomma i Nordlanden
Spirat opp bland frost och is.

Växt är blomman, som sylfiden,
Hennes ögon djupa, blå,
Som två böljor sommartiden,
Med ett solskensglitter på.

Pannan är, som Alplavinen,
Bländande och klar och skär,
Handen mjellhvit, som jasminen,
Kinderna, som mjölk och bär.

Barmen är som på nyåret
Tvenne snödropp — hvit som ett
Tvillingpar af svanor, håret
Som det mörka nedanet.

Blommans pulsar likna ärlor,
Blicken källornas kristall;
Hennes tandrad är af perlor
I infattning af korall.

Smärt som en af österns cedrar,
Lätt som Zebran under språng,
Går hon spänstigt som på fjedrar,
Smidig, luftig, rak och lång.

Hon är ljuf och skön som våren,
Liflig som en västanvind,
Oskuldsfull och ren som tåren
På den första sippans kind

Halsen är som liljans stängel,
Skullran glatt som elfenben;
Hon har allting af en ängel
Utom vingarna allen.

Finge jag, ur purpurmunnen,
Högröd, som en rosenknopp,
Oden lik vid Urdarbrunnen,
Evigt suga nektar opp!

Ej af botaniken gifvet
Blomman blef ett namn; men i
B — os hjertas flora skrifvet
Står med eldstil Emili.

Dæmonerne. *)

Hvarför skall ditt hjerta blöda
För en qvinna, för den döda?
Skölj med vin ur tankarna
Alla minnen af Lauretta!
I ett silfverhandfat tvätta
Hennes blod från händerna!

*) I "Napoleon, framställd efter de bästa uppgifter af — r." Svensk Öfversättning. Förekommer i 2 delen 8 häftet, pag. 268. "Dæmonernes regemente försökte det yttersta"— och i den dervid bifogade noten: "Napoleon hade förenat alla Italiens oduglingar, de oförbätterliga sönerna af goda familler, missdådare från förnäma verlden till ett regemente under en öfverste Eugéns befäl, hvilket man kunde anse för en massa af Dæmoner. I storm och fäktning commenderade öfversten detsamma mestadels skrattande, endast med de orden: "Avanti, avanti, signori ladroni, Cavalieri ladri!" ty desse, som nästan alla för sin vilda tapperhet, voro prydda med ordnar, hade till och med bestulit Gud sjelf. Än utdrucko de det för Lazaretterne bestämda vinet, än begingo de andra oordningar; ja, en gång plundrade de till och med Liquidations-Commissariens cassa; men å andra sidan visade de också ett ädelmod utan like. Döende anförtrodde en Engelsk kapten en sådan, som gifvit honom dödshugget, hustru och barn, hvilka befunno sig i närmaste by — och han skyndade straxt dit samt delade ett helt år sin sold med dem. På återtåget ur Ryssland åtog sig en annan sin kamrat, som blifvit träffad af en kula i bröstet, liksom en moder sitt barn, och förde honom på sin häst vidare, ända till dess han sjelf blef nedstött. Kortligen: Det 6:te regementet af Italienska arméen utgjorde den förskräckligaste blandning af dygder, laster och brott.

På en brudsäng, djup som natten,
Bäddad i Lagunens vatten,
Vaggad af Delfinerna,
Hvilar hon och fiskar sluka
Hungrigt bitar af de mjuka,
Men uppsvällda formerna.

Ve! du gråter ju förgäfves!
Hennes fulla barm ej häfves
Mera af vällustiga
Suckar; i den lägga stygga
Grodor sina ägg — der bygga
Ödlor — kräla maskarna!

Rundt om lederna och halsen
Och det lif, som du i valsen
Omslöt med din smidiga
Arm, sig slingra ormar fräcka,
Och sin blodtörst sniglar släcka
Ur de blåa läpparna.

Minen stelnad är, som myste,
Slocknad blickens eld, som lyste,
Örat döft. — Likt ederna,
Som hon darrande afhörde,
När du smekande förförde
Henne, lösta flätorna!

Ej emellan hennes fina
Händer får du smyga dina,
Och de veka känslorna
Tystnat, kinderna ej blomma
Mer, som röda rosor, tomma
Stirra ögonhålorna!

Jag, som du, är från palatsen
Bördig, stod på Marcusplatsen
Högt bland Vaut-rien'erna,
Var af Nobili på balen
Firad mest, på karnevalen
Stoltast ibland maskerna.

Hvarftals guld min fader egde,
Crœsi skatt hans öfvervägde,
Men han på Dublonerna
Låg och rufvade yrvaken,
Såsom uppå skatten draken,
Hela långa nätterna.

Med förfallna reversaler,
Hvar jag var, på torg, kanaler,
Efter mig i spårena
Judar från Rialto smögo;
Spel och vin och flickor sögo
Mig, som vatten svamparna.

Derför jag förstfödslorätten
Sjelf utkräfde med stiletten
I zechiner blodiga;
I ett segel in jag sydde
Liket, dränkte det och flydde
Från de hundra öarna.

Men på qvällen, förr än solen
Dränkt sig, låg jag i bigtstolen;
Aflat för kontant — ha! ha!
Men välsignelse för inte,

Fick

Fick jag flux af de fromsinte
Heliga Abbéerna!

Så jag den affären glömde,
Tjuste qvinnor, bålar tömde
Natten om vid Orgierna;
Njöt om dagen af siestan
Lugnare, om möjligt, nästan,
Än i oskuldstiderna.

Sen ett flyktigt lif jag förde,
Hvar jag kom, allt lugn jag störde,
Dref med landsvägsriddarna,
Rädd för Sbirrer, som för pesten,
Sysslolös omkring för resten
Ibland Appenninerna.

Sist af svärmisk kärlek galen,
Blef jag vigd i Arnodalen
Vid en ung giftblanderska,
Trånsjuk, som Signora Luna,
Med två ögon, så nötbruna,
Som på en Circassiska.

Jag hör fjäten af en qvinna!
Spöket af din älskarinna
Följer oss i hälarna;
Genom dimman, midnattsfloret,
Glänsa ögon bort i Choret,
Matta och glasaktiga.

Qu'est ce qu'ici? qui vive? Signora!
Lösen är en kyss — och våra

Hjertan lätt bestickliga,
När det vackra flickor gäller!
Derför räck mig munnen, — eller:
On passe pas! min nådiga!

Dock! vi öfverge kurtisen;
Hal dess bana är, som isen,
Damerna förrädiska;
Ormen bakom rosen lurar,
Under rifna fästningsmurar
De fördolda minorna.

Tråkig ock för en och samma
Är på längd hvar offerflamma,
Och i Bivuakerna
Nog för dagen få vi flickor,
Såsom krut och svafvelstickor,
Lätta och antändliga.

Sjuka magar, sjuka hjertan
Botas lätt; på känslosmärtan
Verka sabeleggena,
Såsom kylande pastiller,
För indigestionen piller
Vankas i kulstaplarna.

Drick, gref Manfred! qvalet kufva!
Dränk din hjertsorg i de ljufva
Gnistrande pokalerna!
Drick, o, Manfred! Du skall känna,
Att, Corpo di Baccho! denna
Saft är Christi Lecryma!

Glöm Venezia la bella!
Hör på korkarna, som smälla
Ur Champagne-buteljerna!
Lyssna till de vilda, unga
Krigskamraterna, som sjunga:
Viva la Bataglia!

Lugnt mitt hela regemente
Af sitt "dolce far niente"
Njuter; — de Vindbeutlarna
Slogos likväl af hin håle
Vid Millesimo, Arcole,
Montenotte, Padua!

Folk af alla slags metièr'er
Har jag: avanturièr'er
Med aristokratiska
Anor; grefvar och markiser,
Uppå hvilkas hjessor priser
Blifvit satta formliga.

Mästare och dilettanter
Uti brott af hvarje genre,
Slafvar från galererna,
Qvicka tjufvar, fogelfria
Bravos, vid Jungfru Maria!
Ifrån alla zonerna.

Unga skalder, troubadourer
Med romantiska naturer,
Spelare olyckliga,
Och bastarder utaf kungar,
Djerfvare än lejonungar
I Saharaöknarna.

Ej med tårar fröjden grumla!
Ha! Dæmonerna, de rumla
Lustigt under dômerna!
Jubla hest, likt, Benedetta!
Korpar, som sig ätit mätta
Ut på afrättsplatserna.

På den svarta marmorgrunden,
Längs utefter altarrunden
Blixtra bajonetterna,
Såsom skriftebarn, par Dio!
Muntert det, signore Mio!
Tillgår i bigtstolarna.

Först i fulla drag de njuta
Vinet, sen till måls de skjuta
Med de toma flaskorna
På madonnor Venuslika,
Sinligt sköna, vällustrika
Och på helgonbilderna.

Hufvudskålen af en flicka
Kalken är, derur de dricka
Fräsande Constantia!
Ha de fiskat opp din sköna,
Blek, som månsken, ur de gröna,
Kalla, salta böljorna?

I dödsryckningarna flämta
Griftens lampor, sömnigt skämta
Männen; — glädjeflickorna
Blunda, hjerta tätt till hjerta,
Vekt omarmande de smärta
Lockiga Dæmonerna.

Lägrade bland vårdar, frossa
De i vällust, kindren blossa,
Tända af passionerna.
Slutna intill qvinnobrösten,
Liksom flugorna om hösten,
Domna de lycksaliga.

Under dödens hemska tystnad
Ljuft de släcka nöjets lystnad,
Hvilande på kistorna;
Endast hvita cranier glittra,
Och på konung Davids cithra
Lysa silfversträngarna.

På min blanka hederssabel
Klibbar ännu, O diable!
Blod från Pyramiderna;
Ah! jag känner det på lukten
Och på färgen, — och den bukten
Baljan har från Genua!

När för packet jag betäckte
Af Desaix, den oförskräckte,
Liket, O, sanctissima!
Svärd! för dig i gräset bita
Fingo tjogtals af de hvita
Stela Österrikarna!

Knäck du fick vid Saint Jean d'Acre,
Som vi vände ryggen! sacre . . .!
Snöpligt — o, memoria!
Och vid Eylau, der så mången
Galliens son sjöng svanesången,
Begge grafrostfläckarna!

Ha! han sofver! som samvetet
Slumrar under dödsarbetet,
Tröttadt efter pinorna;
Tunga äro andedragen,
Såsom Cains voro, dagen
Efter purpurbragderna.

Såsom daggdropp en och annan
Kallsvettsperla syns på pannan
Sippra fram ur porerna.
Ha! han våndas och skär tänder,
Lik en orm, som mellan bränder
Vrider sig på halsterna.

Hett, som lava, blodet rinner
I hans bröst, hans hjerna brinner,
Pulsarna oroliga
Slå, hans känsla är vansinne!
Som ett vacuum härinne!
Öde stå hjertkamrarna!

Vakna, Manfred! tiden lider!
Morgonsol'n oss nya strider
Ger och ökar minnena;
Unga dagen skall oss skänka
Friska lagrar, blodbestänka
Blanka hederskorsena!

Den Napoleonska örnen
Öfver alla fyra hörnen
Af vår verld spänt vingarna;

Skönt gloirer i dess skugga
Frodas, — röda blodregn dugga
I de gyllne kronorna!

Re'n han ute är och rider
Främst bland sina gröna guider
På sin ljusa, svettiga
Hingst Euphrat, med silfvermanen,
Majestätisk, som orkanen
Bland de simpla vindarna.

Högsta kraft hvar nerfsträng spänner;
Blott i hejdlös fart han känner
Lif och frid i striderna;
Det är, som man klädt på stormen
GardesjägarUniformen,
Marskalks-épauletterna.

Dagen gryr. Den spridda hären
Hvimlar talrikt! — se! gevären
Blixtra genom dimmorna.
Ställning slås på gardets trumma,
Och som sphinxer stå de stumma,
Gamla grenadiérerna!

Sträfva uti pli och sinnen,
Öfverlastade af minnen,
(Köpta dyrt i farorna,)
Med svartmuskiga anleten,
Mystiska, som evigheten,
Stenkolsmörka, skäggiga!

Öfver småbestyren höjde,
Med af djupa ärr upplöjde
Pannor, jättmoustacherna
Stelt uppvridna, kolossala
Björnskinnsmössor på de kala
Väderbitna hjessorna;

Liknöjt hvilande på hanan,
Trottsige af segervanan,
Dra de spotskt på munnarna
Åt en nyvärfd trupp, som lågar
Af enthousiasm — och tågar
Förbi veteranerna.

Lifvets glädje akta föga
De, som, öga emot öga,
Döden sett orubbliga,
Af sitt blod näst sista droppen
Mist — och kulor ha i kroppen
Än från Ulm och Brescia!

Kejsarn nalkas deras leder
Ensam, fanan sänkes neder
Långsamt; Bataljonerna
Skyllra; såsom åskor hundra
Tusen echon återdundra
Doft: "Vive l'Empereur!" hurrah!

Gällt Muhameds fana klingar,
Kejsarn vinkar, örnen svingar
Upp igen mot skyarna;
Janitschar-musiken tystnar —
Sorlet tiger, Gardet lyssnar
Spändt på Gudasvarena;

Snabb, som min inbillnings drömmar,
När det går med slappa tömmar
Hvinande kring rymderna,
Omkring flyglarna han ilar
Till oss, blicken på oss hvilar,
Som en blixt från skyarna!

Tyst! se opp! gif akt, Dæmoner!
Halt med stojet! still, Ladroner!
L'Empereur vient – voila!
Basta! skyllren så, att jorden
Darrar vid Commandoorden:
Présentéz les armes, soldats!

Lefve kejsarn! han, som stakat
Segerbanan ut — och skakat
På de gamla thronerna!
Han, den store, underbare!
Vive la guerre et la glôire!
L'Empereur! victoria!

Ha'n J sofvit sött? Eliter!
Ah! comme auges? comment? Banditer!
Mes enfans perdûs! helas!
J sen ut, som svultna gamar
Eller vargar, hvilkas ramar
Magrat under vintrarna.

O, madre di Dio! döden
Bränner het, som afgrundsglöden
Ur de svarta ögona!
Feberröd på er är färgen,
Som på sol'n, när bakom bergen
Den går ned i böljorna.

När J sen min klinga doppas
Djupt i blod, skall det, jag hoppas!
Vattnas er i munnarna.
Ärans fält, som låg i träde,
Så vi upp; — och likutsäde
Gifver skördar ymniga!

Les diables invincibles
Kallas vi, un peu terribles;
Men det heta Africa,
Lodis bryggor, Bernhards stalper
Och Helvetiens jättealper
Vittna om bedrifterna.

Friedlands, Austerlitz' och Jenas
Bragder må i dag förenas,
Som i hafvet strömmarna!
Högst bland fanorna vår fana
Hvifta skall på kampens bana,
Som en sol bland stjernorna!

Hvems är örnen? Kejsarn frågar
Lannes: — och hans öga lågar
Varmt, som sol'n på Corsica;
Med en röst, som qväfs af tåren,
Lannes svarar: sire! Condôren
Tillhör Hesperiderna!

En avant! mes braves! — grognarder!
Kasten er, som leoparder
Öfver batterierna!
För er, när jag är i têten,
Bäfva jordens innanmäten,
Remna molnkolonnerna!

Slå triumf-marche! hvem kan hämma
Tiden, lavaströmmen dämma,
Hejda ras från fjellarna?
Fram vi störta, som laviner
Ned i dal'n, när solen skiner
På Tyroler-Alperna!

Ingenting oss motstår mera!
Himlen sjelf escaladera
Vi och spränga portarna.
Vi från Atlas skullror hvälfva
Verlden — och forcera sjelfva
Afgrundsbarrikaderna;

Ifrån Azurbältet råne
Vi dess smycken, både måne,
Sol och alla stjernorna,
Och i national-museum
Under massans jubileum
Hänga vi troféerna!

Dö vi, stupa vi i kretsen
Af kamrater, sen i spetsen
För de fallna hjeltarna,
Kejsarn sjelf med Rhein-arméen
Rycker in i Elyséen,
Saluterar Gudarna!

Jag är sårad! luften tjocknar
För mitt öga, ljuset slocknar
För de skumma blickarna!
Re'n det går omkring i ringar!
Liksom om de hade vingar,
Från mig fly lifskrafterna!

Ej jag tål en knekt, som gråter;
I Gehenna ses vi åter
Bland de fallna änglarna —
Eller ock i himmelriket!
Nu, a Dio! strunt i liket!
Glömmen mig, — ej segrarna!

Piraten.

Piraten.

Ingen oro, ingen smärta
Än mig tärt; mitt fria hjerta,
Friskt i alla fibrerna,
Ej af fruktan mins en känning;
Lifvet kokar, som en bränning,
I de fulla ådrorna.

Från min barndom re'n jag flaggan
Älskat, bums jag kröp ur vaggan
Oppför fallrepstrapporna;
Blodet rann som eld i kroppen,
När jag klängde opp till toppen,
Sjungande i vanterna.

Modig var jag, som en Panther;
Blixtrande, som diamanter,
I mig glänste ögona.
Satan var mitt namn på skeppet;
Som en björn om sabelgreppet
Höll jag fast med ramarna.

Men att lyda snart mig lusten
Brast; ett brott dref mig till kusten,
Der bland otillgängliga

Remnor, djerft som örnens näste,
Vräkt, ett skrofligt Donau-Fäste
Badar sig i dimmorna.

Riddaråldern var förgången,
Mässan fick, — ej kärlekssången —
Gensvar; der i hvalfvena
Slagsvärd skramlat segerrika,
Hörde jag en munk predika:
"Soli Deo Gloria!"

Död var borgherrn, Frökenburen
Riglad, multnad troubadouren;
Genom sal'n ihåliga,
Genomträngande och skarpa
Vindar hveno, der hans harpa
Ljöd i månskensnätterna.

Saknad dväljes nu, der striden
Höll sitt hof i medeltiden;
På sitt radband perlorna
Räknar ledsnaden; i Cellen
Ångern gisslar sig; — i qvällen
Ringa ave-klockorna.

För ett öfvermodigt, stormigt
Sinne blef det här enformigt;
Lockande, förföriska,
Melankoliska romancer,
Smältande, som Tassos stanzer,
Sjöngo Donau-nymferna.

Tungt var korset, trång bigtstolen,
Men halfmånen sken, som solen

Glittrar, på moskéerna;
Jag mot skägg böt ut tonsûren
Och mot saltsjön äfventyren
Med de kyska nunnorna.

Böt min tro mot krigets lära,
Himlens frid mot segerns ära;
För Giaourn likgiltiga
Äro Bibeln och Koranen,
Kapuchongen och turbanen,
Mahomed och Jehovah.

Sen jag trifts om bord allena,
Som på slagfälten Massena,
Njutit glad mitt herrliga
Lif på däck, det spegelglatta;
Dallrande i min hängmatta
Drömt de ljufsta drömmarna.

Ryktet om min segerbana
Klingar som Mahomeds fana
Vidt i de Ioniska
Skären; jag på lagrar länsat
Grekland, Medelhafvet rensat,
Bränt och sköflat Africa.

Ingen jordisk kraft mig böjde;
Sjelf mitt ödes väg jag röjde,
Str.dde tvert mot vindarna;
Seg som ödlan, slug som räfven,
Bet jag sönder spindelväfven,
Vek jag omkring gillerna.

Och — så långt som vattnets yta
Når, mot ingen pris jag byta
Vill min smärta simmerska;
Hvilken bris, som spelar, lika
Fart hon skjuter med de rika
Saffransgula dukarna.

Jag dig prässat fram, när ingen
Annan vågat lyfta vingen
Eller lätta ankarna,
Under skydrag, mist och tjocka
Höll du sjön, min fina docka!
Hafvets första seglerska!

Nätt i resning, stolt i gången,
Som en fröken i salongen,
Spänstig uti lederna,
Dansande, som ungdomstiden,
Lätt på foten, som sylfiden,
Fladdrande med slöjorna,

Huru stormen än kring barmen,
Än kring medjan sveper armen,
Trycker till sitt brunstiga
Bröst din feekropp, du dig slingrar
Smidigt mellan Æols fingrar,
Som en ål ur maskorna.

Fåfängt griper han, du kryssar
Från hans famntag och hans kyssar,
Vilda, långa, häftiga,
Qväfvande. Skälmskt glider bruden
Som sjöstjernan hal, från guden
På de lätta fenorna.

Skrå du fått dig längs ryggraden,
Bly dicht mellan axelbladen,
Grundskott under bogarna;
Men du också, vid Profeten!
Tagit hämnd — och menskligheten
Dyrt har gäldat refvorna.

Staplar af otrogna döda
Multna, sårade förblöda.
Weg med liken! hajarna
Snåla gapa efter specket!
All belamring ifrån däcket,
Öfver bord med skrofvena.

Ljuft är, när signalskott skrälla,
Silfverpipor ljuda gälla;
Skakande luftmassorna,
Roparna till äntrings blåsa;
Tusen röda jerngap fläsa
Eld ur styckeportarna.

Sjön arbetar våldsamt, barmen
Tornhögt skjuter opp i harmen,
Vågorna gå resliga,
Som Sofia-Minareten,
Suckande som hopplösheten,
Ängsliga, entoniga!

Rangskepp, sida emot sida,
Långskepps lägga till och strida,
Spy ur alla gluggarna;
Fyra dubbelt af — och vända,
Spruta färska blåbär ända
In i kabbelgatterna.

Hafvets fält i fåror klyfvas,
Segel hvifta, flaggor yfvas,
Svepande vindkårorna;
Hett, som eldregn ur en krater,
Yxhugg smattra — och granater
Peppra hackbräds-plankorna.

Lif och död om segern ryckas,
Folk, som slagtfän isärstyckas,
Blanka Damascenerna
Klart, som solens radier glimma;
Menniskocadaver simma
Stympade på fraggorna.

Allt, som eger lif och andas,
Convulsiviskt rör sig — blandas
Raskt i vildt fantastiska
Grupper, störtar samman, viker,
Höjer segerrop och skriker
Tjutande af smärtorna.

Allting mördas eller mördar;
Sabeln slår — och döden skördar;
Bleknade om käftarna,
Palikarer hufvudstupa
Störta plötsligt i de djupa,
Bottenlösa svalgena.

Krutrök skymmer luft och vågor,
Tacklet står i ljusa lågor;
I het blod kallblodiga
Beckiga matroser vada,
Jungmän späda, lefnadsglada,
Dimpa från rånockarna.

Klättrande från smäckra toppar,
Tyst, som andar utan kroppar,
Snabba, spöklikt luftiga,
Som lekattor fjäderlätta,
Spensliga blodiglar sätta
Öfver balustraderna.

Då af pinan nalkas dräggen;
Långsamt af med sabeleggen
Skäras hufvu'n; kedjorna
Rassla; qvinnor sammanlänkas,
Vräkas ut; på männen dränkas
Knifvar i halsgroparna.

När en stolt Escader sväfvar
Majestätiskt framåt, bäfvar
Jag af fröjd; blodkulorna
Skena som qvicksilfverperlor;
Sprittande som sädesärlor
Hoppa i mig pulsarna.

Sinnets nerver öfverspännas,
Kropp och själ af tjusning brännas,
Hjertat slår af djefvulska
Känslor, klappar högt af gamman,
När ett ekskrof sprängs — och flamman
Fladdrar öfver spillrorna.

Bröstet vidgas, kinden blossar,
När jag mina fräcka gossar
Styr med blotta blickarna,
Oceanens gissel agar,
Tyglar, som det mig behagar,
De biltoga vildarna.

Hjernan yr af högmod svindlar,
När de upp och ned som spindlar
Springa flinkt i stagena;
På min nyck, som Lejon, strida;
För mitt röfvarrykte lida
Tåligt som martyrerna.

Mörkrets fosterbarn, vidunder,
Aflade i olycksstunder,
Med de omisskänliga
Cainsmärkena i pannan,
Frukta mig — och ingen annan,
Blindt hängifna, lydiga.

Hämndlystna, som Assasiner, *)
Och så långt som solen skiner,
Menniskofiendtliga,
Lifvets lumpna skänk betrakta
De som nådebröd — och akta
Som en vitten farorna.

Härdade, som stål på glöden,
Känslolösare för döden,
Än för sol'n glaciérerna,
Fasta såsom marmorgudar,
De som Salamanderhudar
Synas oförbränliga.

Fast hvar själ, som en högmastad
Brigg i sjön är skuldbelastad,
Alla sju dödssynderna
Tungt på deras hjessor hvila,

*) "Assasinernas förbund." Se Beckers Verldshistoria 4 Delen, 3 Tidehvarfvet, sid. 123.

Stå de lugnt när stormar ila,
Iskallt midt i flammorna.

Ha! kronhjortar, som vid krigen
Fästat sig hjertinnerligen,
Som vid snäckor sniglarna,
Ej likt spaka ungnöt fångas
Just vid hornen; aj! de stångas,
Som på Circus tjurarna.

Still midt i drufhagelskuren
Står Corsaren, stark som muren,
Går ej för sprängbomberna
Steg, om än kring bröst och panna
Skärfvor regna tätt, som manna
Regnade på Judarna.

Låt oss lifvets sötma njuta!
Alla djupets odjur tjuta
Vältrande på böljorna.
Flarnet flyger som en fjäder,
Lustigt rasa bistra väder
Med de rifna trasorna.

Skumt det är som midt i natten,
Tio läckor ta in vatten,
Seglen slitas, masterna
Svigta såsom rör, orkanen
Sopar öfver oceanen
Med de svarta vingarna.

Som för rucklarn, när han valsar
Raskt det kör för styrbords halsar,
Sjön slår öfver märsarna;

Strömmen spolar klart skeppsrummet,
Skräpet sköljes bort af skummet,
Såsom pack af Cholera.

Åskan rullar, blixten fräser;
Som ett vredgadt Ætna jäser
Hafvet; stridt ur byarna
Regnet störtar, luftdrag hvissla
Hvasst i taklen, kabblen gnissla
I de torra taljorna.

Såsom asplöf darra stänger
Block och bommar, kölen kränger,
Spröda brista brassarna;
Hvalarna som isberg häfva
Sina ryggar; — mulna sväfva
Skriande stormfoglarna.

De sjösjuka, som på nålar
Maskar, som i sanden ålar,
Vrida sig i kojerna;
Likt trollpackornas på bålet
Genom märg och ben skär skrålet
Af de Christna hundarna.

Hela vattenslottet gungar,
Som en barklast tigerungar;
Och på gångbord slippriga
Svindelyra slafvar slinta;
Som Spartanare högsinta
Skratta barn åt fasorna.

Tiggen ej om nåd! Profeten
Hjelper först i evigheten.

Rundt omkring i hvirflarna
Vraket drifs af glatta laget
Redlöst svindlande; i draget
Dyka vimpeltungorna.

Fåfängt vänten J på räddning!
Som kanonen på sin bäddning
Gud är döf. Piraterna
Ej han bönhör sista qvarten;
O! J hejden förr i farten
Hvinande brandkulorna.

Att en klut beslå i stormen
Skymfar kapar-uniformen,
Anstår krämarskepparna,
Ej fribytarekaptenen,
Skepps-Chefen på ädelstenen
I sjöröfvarflottorna.

Skoten dansa, rårna springa
Bräckliga! här båta inga
Nödrop! som den skäggiga
Pharaos i Röda hafvet,
Vips! är allt vårt hopp begrafvet.
Langen flux hit bägrarna!

Sjungen på ert lif finalen,
Firen sista karnevalen!
Medan på oss Gudarna
Vredenes sju skålar hvälfva,
Sjömän! vi vårt graföl sjelfva
Dricka ur vinpytsarna.

Narr på sistone, som fastar!
Stufven i Er, Äntergastar —
Friskt! (och glömmen fritt Allah!)
Vin och fikon från Messina.
Skål för Paschan af Janina!
Och vår halfmåne! Hurrah!

Sluken ymnigt af det tjocka
Svarta Caffet ifrån Mocca,
Och med lavapiporna
Sugen ambradoft en smula
Ur de starka, ettergula
Kurdistanska bladerna!

Der, i borg, hvälfd af koraller,
Öfver blodlösa vasaller
Hafsfrun herrskar, dyiga
I den våta pelarsalen
Tömma vi härnäst pokalen
Bland de gröna ormarna.

In i döden vin och qvinnor!
Mina svartögda slafvinnor,
Vällustigt elastiska,
Delen med mig! på det viset
Försmak vi af Paradiset
Få på tiljor blodiga.

"Se min Spanska Isabella!"
Hennes lena former svälla
Varma, saftfullt yppiga!
Plastiskt vårdslös, skär som svanen,

Sträcker

Sträcker hon på ottomanen
Ut de nakna lemmarna.

Alabasterrent sig hvälfver
Molnfri panna, barmen skälfver
Ljuft för veka lustarna,
Dyning följer tätt på dyning.
Himlen lik vid dagens gryning
Purpurrodna kinderna.

Af förstulna känslor myser
Rosenmunnen, trånad lyser
Hemligt ur solblickarna,
Lindrigt dunkla, som gazellens,
Då han matt och trött till qvällens
Skuggor flyr bland palmerna.

Huld som oskulden i badet,
Blåögd, som det fina bladet
På min krökta, mohriska
Klinga, är min brud Elvira,
Drottningen med nöjets spira
I de mjella händerna.

Lätt, som dimman silfverbäcken,
Lösta bucklor, som bårtäcken
Svarta, skyla skuldrorna,
Bländande, som snölaviner;
Skugga perlhvit hals, som skiner
Likt en via lactea.

Dröj i mina armar, flicka!
Låt oss himlens nektar dricka!

Med de tjusta läpparna
Kyssas tills de matta domna
I hvarann, likt bin, som somna
In i rosenkalkarna!

Stumma afgrundsdjup oss sluka;
Låt min heta, febersjuka
Ande, denna trottsiga
Eldsjäl, hvilken qvalen bränna,
Lifvets enda sällhet känna
I din famn, förförerska!

Öknens barn med segerhufvor
Tamt jag har som turturdufvor;
Liknöjdt under fötterna,
Ifrån kojan upp till thronen,
Trampat allt utom passionen,
Dig och elementerna.

Vackra brud i likornaten!
Suga fast dig vid piraten,
Som vampyrn vid pulsarna!
Tryck mig tätt till dig, Elvira!
Innan sol'n går ner, vi fira
Bröllop ibland skuggorna.

Surren fast oss! — djupt i vågen
Halen ned oss! — kapen tågen! —
Sjunkande vanmägtiga
Ge vi er vår afskedshelsning;
Blott den rädde ber om frälsning,
Tiggarn om almosorna.

Svärmiskt J mig följt, som bruden
Bravon; tätt som thordönsljuden
Följa efter blixtrarna.
Handelns skräck, och Moslems heder!
Döden först afmönstrar eder —
Och jag qväfs; Victoria!

Ney.

En lägrets son, som fostrad är i striden,
Jag efter bragder endast räknat tiden
Och skötte inga andra värf än krig;
Jag låg i lindan och såg tjust på lansen,
Den späde log förnöjt åt vapenglansen,
Sitt första fjät han tog på farans stig.

Jag bloddop fick, en sköldmö var min amma,
Det första ljus, jag såg: en vaktelds flamma,
Det första ljud jag hörde: trummans ljud;
Min kudde var en hjelm, barnkammarn tältet
Och skolan gick jag genom på slagfältet,
Om ära var min första bön till Gud.

En hästrygg var min vagga — längs valltrappen
Jag låg och höll mig fast. På sadelknappen
Min unga hjerna slumrade i frid,
Fast än i têten, än i eftertroppen,
Min hingst Sqvadronen följde i galoppen,
Så jord och himmel gungade dervid.

Så tätt som hylsan sluter sig till knoppen
Och troget som en skugga följer kroppen,
Jag Corsicanen och hans örnar följt;
Hvart hinder klyfde jag som böljan svanen,

Jag som en öfversvämning, som orkanen
Min stråt med aska och ruiner höljt.

Min gördel blänkte, som Orions bälte;
Som snö för solen, för min eldblick smälte
Hvar kraft, som opp ur stoftet ögat hof:
Än för eröfrarn ingen folkrätt gällde,
Hans lag är våldets, centnertungt hans välde
Och som Vampyren sög jag ut mitt rof.

Jag folken tvang till tystnad med min glafven,
De valet egde mellan den och grafven,
Till typ för staters form vardt min casern;
Jag frihetsandan späkte med hvar seger,
Hon mördades, som Wallenstein i Eger;
Sjelfkänslan slog jag som en tjuf i jern.

All öfverlägsenhets behof är styra,
Den trängtar opp till skyn med feberyra
Och skyr ej medel, offer eller rôle;
HögAsiens Lejon, öknarnes Hyæna,
Huss, Luther, Cromwell, hjelten på Helena
På skiljda banor afsett samma mål.

Italiens folk och Tysklands för mig blödde,
Med menskokött jag luftens korpar gödde,
Mitt tåg strök framåt, som en syndaflod;
Jag slagtade med kulor och med bomber;
Med lik jag kunnat fylla Katakomber
Och dränka hela Babels torn i blod.

Som meteorer mina Baijonnetter
Vid Jena glänste och på Lützens slätter,

Hvar lagrar växte i Arméens spår;
En gåta fruktan var, en fabel sorgen:
För gardets lycka Kejsarn stod i borgen
Och segerns balsam läkte våra sår.

Men föllo Fransmän än, som strån för svärden,
"Te Deum" sjöngo de på himmelsfärden,
Mot molnen ryktet stack som en raket;
Den lefvande fick kors och pris den döde.
Vi trodde på ett oundvikligt öde
Och på de stupades odödlighet.

Soldaten var mig kär, ty blindt han lydde,
Hans äras dag i mina ögon grydde,
Min röst för honom var oraklets röst;
Jag höjt opp masken, som i jorden kräler,
Väckt dygd i låga, mod i fega själar
Och känslans eld i marmorkalla bröst.

Att se dem offra sig för mig, förtärde
Af pinor dö, det voro stunder värde
En lifslängds lugn och själens salighet;
(Ah! dessa vanställdt blodiga ansigten!)
Låt packet tro dem dö för det och pligten,
Det sker för anden, som dem elda vet!

Det snillet är, som gjuter lif i formen,
Som leder strömmen, som ett åskmoln stormen,
Och pligten är en lackfernissa blott
Att hölja egoismen; Bayadèren
För guldet dansar, Franska Grenadiéren
För Kejsarn, ej för folket klädde skott.

Dör krigarn väl, sen afunden slet bandet
Emellan hjeltarna och fosterlandet,
För staten, för hvars räddning ärr han bär,
Som, att dem skyla, knappt en skjorta äger,
För krämarn, som hans bröd på guldvigt väger
Och i hvars öga han en nagel är?

Mitt arma Frankrike! Europa skattar
Din lifskraft, som en bistock — och hånskrattar,
Slugt ärans härold afskedspass man gaf;
De blad för blad din lager sönderplocka,
Du låter handskas med dig som en docka
Och piskas tåligt, som en negerslaf.

Vårt herradömes ståtliga emblèmer,
Jernkronor, fanor, höga diadémer,
Hans Kejserliga örnar, gyllne bin
Fått lemna rum på väggar, tak och tiljor
För legimitetens hvita liljor,
Dess ordenshyenden och helgonskrin.

Tack vare London, Petersburg och Wien!
Som svampar frodas Aristokratien
Och Emigranter rycka in "en corps;"
Fältlifvets trotts är utträngdt af hoftonen
Och allt — hvad båtar väl revolutionen? —
I gamla vanors nötta hjulspår går.

Mûsquerade och pudrade marquis'er
Sig sola nu i Kejsarns Tuillerier
Och buga sirligt i hans kabinett;
En svärm af "gammal adel" sig församlat

Der, som Empirers hederssablar skramlat
Och *Hans* Marskalker rört sig "rätt och slätt".

Blott Kammarherrenycklar och prästkappor
Hvarandra korsa i Palatzets trappor,
De alla dynastiers legohjon;
På marskalksalens mjuka sammetsmattor
Abbéer smyga sig på tå, som kattor,
Och bigstoln står i fonden, som en thron.

O, ve! de allierades arméer!
Jockey-Costymer och Cosaque-livréer
Bjert hvimla i *Hans* nyss utrymda borg;
Men Kejsarns kämpar, hans Napoleonider,
Som ädelt blödt, likt lejon, i hans strider,
Med sina lagrar flyktat och sin sorg.

Det var sublimt, när gardet tog afskedet,
Petit gret blod, Gardisten steg ur ledet
Och passagerarn på "Bellerophon"
Med lidelse slöt örnen till sitt hjerta,
Som re'n till hälften brustet var af smärta,
Och kysste fågelns guldnäbb än en gång!

O, Fosterland! ett tomt, ett haltlöst smicker;
Despoten märg ur folkets ryggrad dricker
På thronens höjd, i ödmjukhetens grus,
Ehvad från slott han herrskar eller koja
Med smekord, maktspråk, bulla eller boja,
Om han bär mantel, kåpa eller blouse.

Pariserkänslan växlar, hon fördömmer
I morgon det, som hon i dag berömmer;

Hon, som en sköka, opålitlig är:
Än drar hon den, än den på segervagnen,
Hon är lättrörlig, flygsand lik, lik agnen
Och blossar och släcks ut som ett begär.

Enthousiasmen lefver för sekunden,
Den föds den ena, dör den andra stunden;
Opinionen murar opp i hast
Vendome-Colonner eller Barricader,
Den hvisslar än, än ger den serenader
Och lyder, som en flöjel, vindens kast.

Om några lustrer skall af hurraropen
Marsfältet darra — och den tjusta hopen
Hans kista kyssa, dyrka, som en Gud,
Hans kalla kropp, — skall jublande åkalla
Sin half-Guds ande, bäfvande knäfalla
För ett benrangel, svept i kejsarskrud.

Fast blodet i likkällarhvalfvet svalnar
Och hjeltestoft, som annan aska falnar,
Hans urna krossas, vapenskölden bräcks,
Hans rykte föds på nytt hvargång det qväfves;
Det trampas kan, det mörda är förgäfves;
Ej slocknar månan, fast hon molnbetäcks!

Ha! det är sant! i morgon skall jag sluta,
Le brave des braves skall dö — och Fransmän skjuta;
Jag drömt; Dæmoner! — lemnen mig i ro!
Gestalter ser jag: det är gardets spöken!
Jag skönjer dimmor; Ah! det är krutröken
Från Ligny, Leipzig och från Waterloo!

Jag är beredd, — jag kunde dö nu genast,
Och darrar jag, det är af köld allenast.
Snart midt igenom lystna dårars svall
Med upprätt hufvud går jag sista marchen;
Och får jag, sjelf jag commenderar chargen,
Som Moskwas hjerta genomborra skall.

Jag och Mûrat, Exkejsarns favoriter,
En efter annan stumt i gräset biter;
Den tjocka jästa surdegen Bourbon,
Som snöpligt flytt *för mig* ur sina stater,
Tål fjeskar blott omkring sig, ej soldater,
Som äran fostrat och Napoleon.

En "Helig alliance" bör ha' martyrer
Så säkert, som en invalid blessyrer;
Tortyren är ju all försonings grund?
Att Gud så ville, kommer mig att rysa:
Den tro, som facklan lik, mig skulle lysa,
Af tvifvel flämtar i min sista stund.

Ney utan motstånd faller som en ceder,
Det kostligt är, men jag förlåter eder,
J lumpna trådar i min Nornas hand!
Er ånger skall, *för sent*, min ofärd hämna
Och åt mitt namn den ära återlemna,
Som dyrt jag köpt vid Borodinos strand. *)

Ej var det jag, som Frankrike förrådde!
Den träde fram, som till en lögn förmådde
Ney, vapenlyckans främste gunstling; men

---

*) Floden, vid hvilken striden föregick, benämnes vanligen Kaluga eller Kolotscha och namnet Borodino tillhör egenteligen den dervid liggande Byn.

Det Ludvig var, som flydde fegt och ljugde:
Jag fann, att hjeltar ej han styra dugde
Och så min afgud tro jag svor igen.

Jag Ludvig gaf min ed, mitt kräk! som trodde,
Att Galliens lugn på en Bourbon berodde;
O Gud! min svaghet jag för sent begret.
Jag är högmodig öfver löftesbrottet;
Och han vill hämnas! — må han råga måttet
Utaf sin ätts oefterrättlighet!

Hans dödsbud är, — så skarpsint var Monarken —
Välkommet, som olivens löf i arken;
Jag hellre, som Sanct Laurentz, trår på glöd,
Än i hans slaftjenst sliter mina sulor
Och smälter förr hans halfva dussin kulor,
Än tuggar tacksamt på hans nådebröd.

Till en varnagel man att dö mig dömde,
Men att ej död är straff, man dervid glömde;
Storskrifvarna i Metternichs Bûreau
Soldatfilosofien lärt sig illa,
Som inte fatta, att en qvaf vindstilla,
Långpina blott är hämnd på en Heros.

Om orons furier ej begrepp de ega;
Kör åskan väl för sold, går sjön för lega,
Är maklig hvila stormens tidsfördrif?
O! flyga falkar väl af egennytta
Helbregda ut och återvända lytta?
Nej! kamp ett villkor är för kraftens lif.

Mitt öde ibland stjernorna står skrifvet
Oryggligt; ej det ändras kan i lifvet;

Om några timmar Elchingen är mull,
En stelnad kropp, ett stinkande förskräckligt
Exempel på förintelsen, ett äckligt
Ihåligt lik, en klump af maskar full.

Min skalle slängs bland pöbelns ben; — min hjessa
En lager borde kröna, att, som dessa
Hon ej må skuffas utan alls försyn;
Hvem eljest vet, om den höghvälfda pannan
Just *Ney* har tillhört eller någon annan?
Hvem aktar den som en klenod i dyn?

Välkomna gamar! dödssignalen ljuder!
Det öppen taffel är — och Ney, som bjuder,
Mitt herrskap! festen yppig blir och rik.
Först frossen sjelfva, flygen se'n med resten
Och maten ungarna i edra nästen
Med hvar sitt refben af marskalkens lik.

Vive le Roi! krigsmän till mästersvenner!
J fordom fäktat med mig, — tror jag, — vänner!
Jag vet ej rätt, — jag irrar mig kanske;
Jag känner dragen, Uniformen inte.
Jag helfveteskolonnen mig påminte;
Mais, quelle gloire! ces jours, ils sont passés!

Barn, gråten ej! — det är emot krigstukten.
Fängkrutet bränner ej, om J det fukten
Och klicken ej, — det är min sista bön!
På mitt samvete tynger nog af tårar;
Eröfrare, — vi ärelystna dårar!
Förbannelse och qval är all vår lön.

I dödens

I dödens dalar gagnar ingen bindel,
På lifvets höjder får man snarast svindel.
Med öppen blick jag alltid faran mött;
Ej har jag segrat med förbundet öga?
Det Franska äran skulle båtat föga,
Om, som en blind, i mörker jag förblödt.

Så herrligt går han ned, den sista solen!
Som den länspligtige för herrskarstolen,
Han sjunker djupt och tillber ljusets far,
För hvilken allt är intet, som befaller,
Att intet varder allt — och till vasaller
Båd' tid och verld och evigheter har.

I himmel eller afgrund, hvar jag vaknar,
Mitt stolta, sköna Frankrike jag saknar,
Fast jätten man i kedjor nesligt lagt
Och Jofurs Örn från Seinens stränder röfvat,
Der bragdens genljud fordom åskans döfvat
Och blixtens glans släckts af triumfens prakt.

God natt, kamrater i det låga tjellet,
I Ludvigs slott, i Invalidhotelet!
Jag vet, J bedjen för min arma själ;
Må Gud af nåd den i sin allmagt frälsa?
Bayard, Tûrenne och Kleber skall jag helsa;
Mitt stolta, sköna Frankrike! farväl!

SOMME-
LIUS
WALLMO-
ANOPPAR

STHM.

1846.

